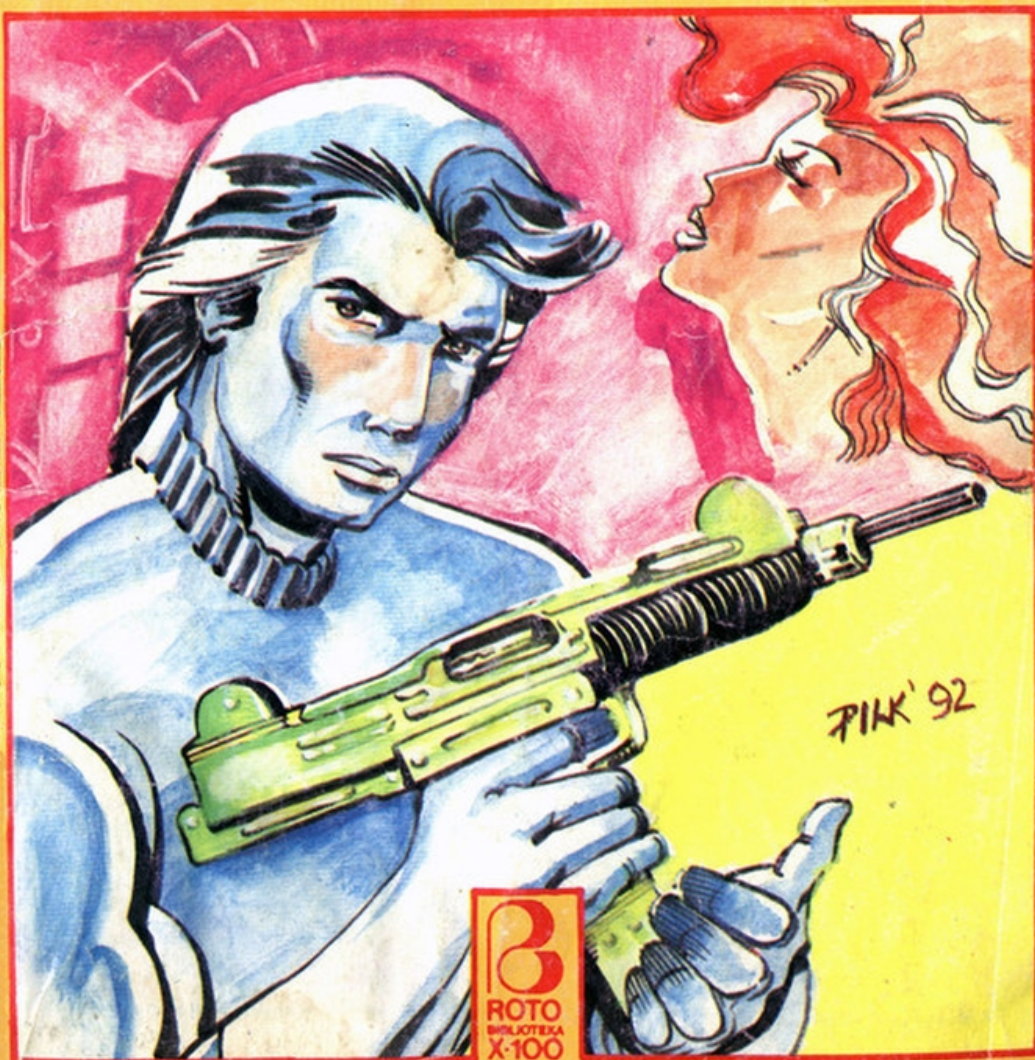

LUN, KRALJ PONOĆI

FREDERIK EŠTON

LUN I OTROV ZA SAHARU

BROJ 70 • 145 DINARA

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

**FREDERIK
EŠTON**

**LUN I OTROV
ZA SAHARU**

Pisan 1992.

I

Vozeći pariškim ulicama i bulevarima, Nol Nimen se smeškao samom sebi. Čitav mesec dana se pripremao da bude »izvršilac« novog »gazde« ili više njih. On je jednostavno bio iznajmljen, ali zato ne i nesamostalan. Organizacija kojoj je pripadao bila je svetska družina, jer više nisu mogle da opstanu organizacije opredeljene i tako izgrađene da posluju na teritoriji jedne, ili samo nekoliko država. Sve je poprimalo svetske razmere, pa i organizacija, možda jedna od mnogih koje postoje i šire svoje pipke na ceo svet, kojoj je on pripadao.

I tako, sada je bio spreman i znao je šta mu je prvi »posao« za novog »gazdu«. Dvadeset hiljada dolara već je bila na njegovom tajnom računu u Švajcarskoj. Pre tri dana je to proverio. Znao je da će ugovor biti u svemu poštovan. Samo je ostalo da on pokaže svoje sposobnosti. A on je kao plaćeni revolveraš, kao ubica, ali i kao organizator već bio »svetska marka«. Znalo se da postoji takav čovek koji nosi nadimak Tempster, a mnogi su mislili da mu više odgovara nadimak Tempest.¹

No, bilo kako bilo, on je bio tu, u Parizu, i nekom je pretila napast, a spremala se i bura. Napasnik je vozio za kolima, koja su se kretala ka Seni. Kad predoše Most Dosterlic i skrenuše ka Bulevaru Didro, Nimen je znao da su mu obaveštenja tačna. Poznanstvo sa Anom Fortijer mu je donosilo višestruku korist. Ispunjavala mu je i muške želje, boravak u Parizu činila zanimljivijim i štitila ga od eventualne potrebe da poseti neku skupu prostitutku, koja zbog cene nije manje opasna da čoveku »daruje« neizlečivu bolest. Ana je bila tako živahna i zadržava, a tako praktična da je pristala da zajedno budu testirani na virus HIV. Uz sve to, Ana je postala njegov agent baš tamo odakle je trebalo da počne svoju evropsku »turneju«.

Kad se kola prelepe Etel Deren zaustaviše blizu Modnog salona »Egzaktitid«, Nimen pomisli da je broj njegovih kola lažan, kao što je lažno ime pod kojim boravi u Parizu, ili čak i sam njegov trenutni izgled, ali lepota te žene je bila prava. No nije mu se prvi put dogodilo da mora prikupiti svu svoju snagu da se odupre privlačnosti neke žene, koja je bila »u kombinaciji«. I nehotično Nimen pomisli na poruku koju je bio dobio čim se vratio iz Švajcarske: »... Ne ispuštati je iz vida sve dok se ne otkrije kako izgleda njen ljubavnik, koji se verovatno zove, ili samo nosi ime Filip Paner. Njega treba angažovati, ali njoj ne sme da se dogodi ništa rđavo...«

Nekoga angažovati značilo je likvidirati, jasnije rečeno što pre ubiti.

Etel Deren je koračala prostranim izložbenim salonom i s vremena na vreme pravila piruetu među lutkama obučenim u najnovije modele haljina. Na kraju salona Etel od mače tešku zavesu i nestade iza nje. Nimen je već bio ušao za njom i pošto osmotri nekoliko modela, osvrnu se po salonu. Odmah mu pritrča mlada i vitka devojka, verovatno spremna da priredi »mini reviju«, ako to kupac poželi. Njena lepota joj je to omogućavala.

— Koju vašu želju možemo da ispunimo?

— Govorite li engleski? — upita on već imajući u planu kako da nastupi.

— Da, izvolite — veselo odgovori devojka. — Rekla bih da ste Amerikanac...

— Čim razlikujete Britanca od nas s druge obale okeana vi zaista znate naš jezik — pohvali je Nimen.

— Nadam se da ću iz Evrope odneti mojoj ženi baš ono što treba...

— Moj šef me prati pogledom i otkriće da s vama razgovaram o nečem drugom, a ne o prodaji naših unikata — prekide ga devojka. — Priđimo onom modelu tamo. Ja ću vam govoriti o njemu.

Nimen poslušao, a onda reče:

— Ponovite mi ono pitanje s početka našeg razgovora, koje ste postavili na francuskom.

— Ah, da! Ispustila sam iz vida da me niste razumeli.

— Nije to! Razumeo sam vas ja sasvim dobro, jer govorim francuski bez teškoća...

— Pa zašto onda? — upade devojka.

— Zato što ste postavili pravo pitanje — nasmeja se Nimen.

— Pitali ste koju moju želju možete da ispunite. Do malopre želeo sam da nađem neku skupu haljinu po merama moje žene, koja je vašeg stasa i rasta...

— Zar je ta želja nestala? — osmehnu mu se devojka i bolje osmotri njegov izgled.

Nol Nimen je bio muškarac koji je privlačio poglede žena. Imao je gustu svetlosmeđu kosu prošaranu sedim vlasima, ali njegovo muževno lice nije odavalo starost od četrdeset i šest godina, koliko je imao. Izgledao bi deset godina mlađi, da nije bilo onih sedih vlasi. Ovako je izgledao još privlačniji, dovoljno zreo za mlade i dovoljno mlad za starije dame. Imao je muškog šarma, a mnoštvo slobodnih sati i dana u njegovom životu davali su mu mogućnost da dosta čini za svoju negu.

— Želja da nađem haljinu za svoju ženu može uvek da bude ispunjena. Ali ima nešto što želim za sebe. U Njujorku ja umem da potrošim novac, ali nisam siguran da to umem i u Parizu — pričao je Nimen, ali i nehotično mu je pogled bežao ka zavesi iza koje je nestala Etel Deren.

— Slutim koja vas je želja dovela ovamo — primeti devojka.

— Vi ste zaista lepi i ne možete mi zameriti — ni sam ne znajući zašto pređe Nimen na francuski jezik.

— Nisam ja predmet vaše želje. I nije čudo, jer ona dama je toliko lepa da i kod nas žena nestaje zavist i pobeđuje divljenje...

— O čemu govorite? — upita Nimen.

— Zove se gospođica Deren. Veruje se da ju je teško pridobiti. Da ne okolišamo, smatra se najskupljom u Parizu — nastavi devojka kao da nije čula njegovo pitanje.

— Ja bih se smatrao srećnim da mi vi poklonite malo pažnje
— pokuša Nimen da prikrije istinu.

— Grešite, gospodine...

— Emil... Emil Tover! — iskoristi Nimen priliku da se predstavi svojim lažnim imenom.

— Rekli ste na početku da ste Amerikanac.

— Donekle je to tačno... Tačnije je da sam Kanadanin francuskog porekla, a živio sam dosta dugo u Sjedinjenim Državama.

— A tako... Ona da se vratimo vašim željama — osmehnu se devojka.

— Smem li da se nadam, na primer, da ćete naveče biti sa mnom u doživljavanju čari Pariza? — upita Nimen.

Devojka ga pogleda iskosa, a onda kao da hoće da mu saopšti neku tajnu, približi mu se i penjući se na prste šapnu mu uz samo uho:

— Ja nisam od onih koje žele muškarca. I sama čeznem za lepotom gospođice Deren, ali... Eto, nemam sreće, jer ona nije od moje vrste. No vama bih mogla da pomognem da je upoznate.

— Biću vam zahvalan na svaki mogući način, koji se vama može svideti — takođe tiho reče Nimen.

— Odvešću vas do vlasnice salona, gospođe Tijeri. Predstaviću vas kao vlasnika čitavog lanca modnih salona u Americi. Tamo je sada i gospođica Deren. Biće to dobra prilika...

Nimen se zbog nečega neprijatno osećao. Da je bio u Njujorku, ili bilo gde drugde, ponuda devojke koja otvoreno govori o tome da je nastrana, naterala bi ga da bude oprezniji. Ovako, bio je u Parizu, a ovde u salonu »Egzaktitid« prvi put. Niko živ čak ni u celoj Evropi ne zna da je on Nol Nimen, a još manje zašto je ovde.

— Smem li odmah da izrazim svoju zahvalnost, jer srećom imam nešto keš dolara? — upita on drsko i iz džepića na sakou izvuče dve novčanice od po sto dolara.

Devojka ih brzo uze i gurnu u nedra i uz smeh upita:

— Koliko ste mi dali?
— Dve stotine — odgovori Nimen.
— Lepo od vas... Zaslužujete da vam kažem da u Parizu budite štedljiviji. Dolari su ovde na ceni. A sada pođimo — pozva ga devojka.

Pođe pred njim ka onoj zavesi, razmače je i propusti ga, pa opet prođe napred da mu pokazuje put dok su išli dobro osvetljenim hodnikom. Kod jednih vrata ona zastade i pokuca. Dok su čekali, on začu da se vrata levo od njega otvaraju, ali zakasni da na to obrati pažnju. U istom trenutku otvoriše se vrata na koja su kucali i Nimen oseti da mu s leve strane priđe krupan muškarac. Pred njim je na tek otvorenim vratima stajao mlad i vitak momak s pištoljem opremljenim prigušivačem.

— Šta je ovo? — okrenu se Nimen devojci.

— Oni će vam objasniti sve što treba. Možda će vas utešiti to da gospođica Deren ništa ne zna o vama i vašoj sudbini odgovori devojka otrča nazad ka salonu.

Glomazni napadač gurnu Nimen a u prostoriju pored vitkog mladića.

— Grešite, gospodo — reče Nimen. — Ja nisam baš tako bogat. Pretpostavljam da me je ona devojka dovela do lutke s ugrađenim mikrofonom pa ste čuli naš razgovor...

— Kasno pogadaš — nasmeja se glomazni.

Smejao se i vitki mladić, koji brzo i vešto opipa Nimenovo odelo da utvrdi ne skriva li kakvo oružje.

— Čist je — zaključio on i odmače se tako da se nađe kod vrata.

Brzim pokretom okrenu ključ u bravi, pa ga stavi u svoj džep, a onda sede u fotelju. Bila je to soba uređena kao mali salon za razgovore. Teška somotska zavesa skrivala je jedan zid, na kome je možda bio prozor, ali otuda nije prodirao ni tračak svetlosti. Električno osvetljenje dolazilo je iz dve stojeće lampe i lepog, ali staromodnog luster a. Nimen je već bio procenio da nikako ne bi brzo mogao da pogasi svetla. Tri fotelje, orman s pićem i ugrađenim malim frižiderom i jedan udoban kauč s pet očito mekih jastuka nisu davali mogućnost da se čovek zakloni.

Nimen zaključi da bi sada napad bio suviše rizičan, pa je stajao očekujući.

— Hoćeš li odgovarati i biti miran ovde, ili da te odvedemo na sigurnije mesto? — upita mladić.

Nimena začudi što mladić vodi igru, iako je tu snažni i malo promukli muškarac četrdesetih godina. Jedino pogled mladića na neki način je upozoravao. Gledao je kao da proučava svaki detalj na telu, zarobljenika, a onda reče:

— Očito je da si opasan momak. Procenjuješ da li bi imao uspeha ako pokušaš da nas napadneš. Pokušaj, ali znaj da pogađam bačenih deset santima. Pucaću ti u kolena i tačno usred čašice. Vrlo je neprijatno i možda noge ne bi više nikad bile kako valja.

»Žgoljavi je sadista«, pomisli Nimen, a onda reče.

— Ja sam ovde stranac i ne želim nepravilike. Kažite šta hoćete od mene, a ja sam spreman na sve što moram da prihvatim.

— Hoćemo istinu — reče mladić.

— Nemam šta da skrivam, a i neću — odgovori Nimen.

— Obećavaš li da nećeš pružiti otpor?

— Očito bih se uzalud opirao. Nisam toliko lud.

— Nismo ni mi bez pameti — nasmeja se glomazni. — Mi želimo da od tebe saznamo ono što nam je važno, a onda možeš da ideš kud hoćeš. Zato pođi ispred nas tamo ka zastoru.

Nimen pomisli da ipak ovaj glomazni odlučuje, a da mladić istrčava samo zato što uživa u obračunu. Bio je siguran da će brzo saznati ko je važniji, ali da li će otkriti i ko ga napada, nije bio siguran. On i sam nije mogao da pretpostavi ko su »njegovi«, a ko su drugi. Za koga rade ova dva momka? Otkuda to da se on nađe u opasnosti čim je pokušao da se približi gospodici Deren?

U trenutku kad je hteo da ispruži ruku ka zavesi, ona se razmače dejstvom nekog skrivenog mehanizma. Ukaza se svega jedan metar širok prostor do zida po kome su bile razmeštene u ulju rađene slike. Glomazni priđe jednoj od njih i prsti mu nestadoše iza okvira. Tada se na podu otvori jedan kapak.

— Sidi! — naredi mladić, koji beše prišao bliže stalno nišaneći u zarobljenika.

Nimen posluša. Pred njim su bile uske stepenice i on se osvrnu da osmotri dva u njega uperena pištolja. Sada je video da i pištolj glomaznog ima prigušivač. Dakle, mogu da ga ubiju bez brige da će se čuti pucnji. A on, eto, nema nikakvog oružja, jer tek je trebalo da ga dobije od onih koji brinu o njegovom poslu. S tim mislima u glavi Nimen počeo da se spušta stepeništem osvetljenim samo na početku svetlom iz sobe. Tada se kapak spusti i udari ga po glavi, zbog čega on posrne i jedva se održa na nogama. Nekoliko trenutaka bio je u mraku, a tada ga zaslepi iznenada upaljeno i k njemu upereno svetlo neke reflektorske lampe.

Stajao je nekoliko trenutaka na polovini stepeništa, a onda počeo da silazi. Video je da s nekog stola dolazi onaj snop svetla i zahvata jednu stolicu s naslonima, čvrsto građenu i s neakvim dodacima, koji su visili s naslona za ruke.

— Sedi u stolicu i postavi polugu koja visi s levog naslona u ležište na desnom. Za neposlušnost kažnjavam odmah i to dosta grubo — reče neki čovek skriven svetlom reflektora.

Nimen posluša. Kad stavi polugu u ležište nađe se zarobljen. On neprimetno pokuša da pomeri stolicu, ali ona je bila učvršćena za pod. Oproba i da li može izvaditi iz ležišta polugu koja ga je zarobljavala, ali utvrdi da se dogodilo ono što je i pretpostavljao; u ležištu je bila nekakva brava koja se sama zaključala već na dodir poluge.

»Upao sam u nekakvu dobro opremljenu jazbinu«, pomisli Nimen, a onda reče:

— Je li potrebno da me to svetlo zaslepljuje?

— Sada više nije — odgovori nepoznati upali obično svetlo, a reflektorsko ugasi.

Nimen ujedno osmotri prostoriju i čoveka koji je sedeo iza običnog stola bez ijednog predmeta na njemu, izuzev reflektorske lampe. Prostorija je bila mala i slična odsečku nekog dva metra širokog hodnika. Bila je dugačka oko četiri metra. Zidovi su bili od grubog betona. Čulo se zujanje nekog

ventilatora, koji je za ovako malu prostoriju bio neophodan. Čovek je bio snažan, obučen u odelo za popodne i s leptir mašnom na ovratniku bele košulje. Krupno i pravilno lice dopunjavale su izrazite obrve i gusta crna kosa. Bio bi to vrlo lep muškarac da mu oči nisu bile sitnije od onoga što bi bilo u dobroj proporciji s licem.

— Mogu li saznati zašto sam napadnut i doveden ovamo? — upita Nimen.

— Ne postavljaš pitanja, već pričaj sve što znaš — odgovori neznanac.

— Hoćete li mi reći makar ko ste i šta da govorim?

— Mogao bih da ti kažem sve o sebi, ali tada bi ti zaključio da možda nećeš preživeti svoju ispovest, pa bi ćutao i pravio mi neprilike u tom smislu što bih morao da te »cedim« na svoj nimalo nežan način.

— A ako bismo otvorili karte? — osmehnu se Nimen.

— I nema laži? — dodade nepoznati svoje pitanje.

— Mislim da obojica znamo sebe i svoj posao, pa ne вреди ni da pokušamo blefiranje.

— Onda mi kaži svoje pravo ime — nastavi nepoznati.

— Ovde sam pod imenom Emil Taver, ali pravo ime mi je Nol Nimen.

— Počeo si istinom, pa ću i ja da učinim isto. Zovem se Filip Paner. Šta znaš o meni?

— Skoro ništa. Jedino znam da nekom smetate. Možda je to zbog Etel Deren...

— Pošto znamo imena jedan drugom, a ja se tebi obraćam sa ti, nastavimo razgovor kao da smo stari poznanici, pa se i ti meni obraćaj sa ti — smeškao se Filip Paner.

— S obzirom na moj položaj, zahvalan sam ti na tome — odgovori Nimen.

— Zašto si uhodio Etel Deren?

— Da vidim ko joj je ljubavnik, za koga se veruje da se zove Filip Paner, pa da ga uklonim. To je sve što znam i što mogu da kažem, a da ne izmišljam.

— Dakle, ti si običan plaćeni ubica — odjednom pređe Paner na engleski.

— Ne poričem — priznade Nimen.

— A poričeš li da si ti zloglasni Tempster?

— Rekli smo da moram s istinom na sreću, pa ne poričem ni to. Jedino me zbunjuje to što ti znaš da sam Tempster.

— Ja još uvek imam veze u Njujorku, iako sam za stalno proteran iz Sjedinjenih Država — objasni Paner. — A sada smatraj da je tvoja radoznalost u daljem razgovoru zabranjena. Odgovaraćeš samo na ono što te pitam.

— Mislio sam da niko i ne sluti zašto sam došao u Pariz... — htede Nimen da nastavi razgovor obostranog otkrivanja tajni.

Ali Filip Paner pokaza prstom preko svojih usta da zarobljenik ćuti, a onda upita:

— Ko su tvoje gazde ovde u Parizu?

— Ne znam — odmah odgovori Nol Nimen.

— Pa šta ćeš mi ti onda, kog vraga? Pričaj onda šta znaš.

— Nisu prazne priče to da postoji Organizacija. To nije Koza Nostra, ni teroristička organizacija. To je jednostavno jedna Organizacija, čiji sam i ja čovek. Njeni ljudi su samostalni, a ona ih štiti, povezuje, pomaže i, naravno, koristi. Deo plena, ili dobiti je uvek namenjen organizaciji...

— Je li istina da, na primer. Organizacija pomaže dve međusobno zaraćene bande, grupe, ili pojedince?

— Mislim da je to moguće. No ja nisam upućen u tajne te vrste. Organizacija me obavesti koji je moj zadatak, gde ću dobiti novac i ostalo što treba. Obezbeđuje mi skrovište, oružje i, ako treba, ljude koji su spremni da rade za mene..

— Kako je opisan tvoj zadatak ovde u Parizu? — pitao je Paner i izraz lica mu otkri da je zamišljen i zabrinut.

— Postoje ljudi za čiji račun treba uklanjati neke ličnosti, jer im smetaju u nekom poslu. I ne samo ovde u Parizu, već i širom Evrope, a naloženo mi je i da se pripremim za eventualni rad u Sahari. To me iznenadilo, ali obaveštenje o veličini nagrade i pomoći koju ću dobiti, ojačalo je moju volju da izvršavam sve

što se traži. Početak je bio ne samo lak, nego i prijatan... — pričao je Niven.

— Pogrešno si procenio Anu Fortijer — nasmeja se Paner.

— Ali ona nije mogla ni da nasluti zašto sam joj prišao — nervoznim pokretom proprati Niven svoje reči.

— Ona je jedna od opasnih družbenica Etel Deren. Već od početka bio si joj sumnjiv.

— Ali bio sam siguran da me ona voli... ili bar da uživa u našoj vezi isto kao i ja sam — primeti Niven.

— Žene u Evropi su po tradiciji angažovane u svemu više nego one u Americi. I mnogo su veštije. Treba znati mnogo više o istoriji ženskog roda Evrope, pa i Azije i Afrike. No, priče o tome odvele bi nas daleko — reče Paner. — No ti nastavi o onome što je sada važno za mene. Šta je trebalo da učiniš?

— Morao sam da vidim novog ljubavnika Etel Deren, koji treba da se zove Filip Paner i da ga uklonim. To je sve...

— A možeš li da mi objasniš kako to da veliki, tajanstveni, najveštiji živi ubica Amerike radi kao prava šeprtlja već na svom prvom koraku u Evropi?

— Ni u čemu nisam pogrešio. Možda Organizacija... — zausti Nimen, pa odmah učuta, — Ili je to prvi put da si dirnuo u velike, skupe interese ne samo pojedinaca i grupa, već i država — prezirivo se osmehnu Paner.

— Šta će biti sa mnom? — upita Nimen.

— Predaćeš nam novac iz Švajcarske i zbrisaćeš preko Atlantika — odgovori Paner.

— To neću! — viknu Nimen.

Lice mu dobi gnevan izraz. Bilo je to prvi put da se pojavi mogućnost da on sam bude opljačkan. Zar da se to dogodi njemu?! Pa od njega su strepeli veliki kumovi Mafije, politički pravci, moćni bogataši, zavodnici, magnati... Trebalo je samo da mu neko plati i da protivnik ili suparnik nestane. Napast Nol uzdrhta od besa.

Filip Paner ga je radoznalo posmatrao, a onda zaključio:

— Ostaje ti tri dana vremena da ne mičući se odavde povučeš novac, ili mom čoveku daš šifre i objašnjenja kako da

mi taj novac donese.

— Mene štiti Organizacija... Verujem da se zna šta sam radio i ko me je ugrozio... Ne može biti da ja budem ucenjen! — gušeći se od besa vikao je Nimen.

Paner mu priđe i snažno ga ošamari. Bio je to prvi šamar po Nimenovom licu Svet se rušio. Gde je tu pravda? Gde je strah od osвете velikog plaćenog ubice Nola Nimena? Pa to je užas! Neki red stvari mora da postoji u svemu, pa i u poslovima plaćenog ubice...

Nimenu se učini da se njegov život pretvorio u jedan potpuni apsurd. Ne, to nije mogao ni da shvati, ni da prihvati. Oseti da se u njemu nešto lomi i da narasta ne kakva gorčina i ozlojeđenost u celom njegovom fizičkom i psihičkom biću. Toga časa pomisli da bi ceo život mogao da posveti krvavoj osveti svima koji su krivi.

Dok se on tako grčio u svom užasnom besu, Paner popravi svoju leptir mašnu, pa iz džepa izvadi dva drvceta, koja je spajala pola metra duga nit od kao staklo prozirne materije. Zađe iza leđa Nimenu i obavi mu nit oko vrata.

— Hoćeš li da poslušаш sve, ili da odmah umreš? — pitao ga je pretećim glasom.

Nit smrti se stezala.

— Ne ... Platiću!

Stežanje popusti i na Nimenovom vratu ostade tanka crvena linija.

II

To je sada u modi — pričala je gospođa Tijeri. — I sama sam isprobala i zvonilo je kad je naišao jedan pristao muškarac.

Ona se smejala dugo i neobično, kao da štekće. Nekad je morala biti veoma lepa žena, ali ni sada nije oskudevala u mladim udvaračima.

»Ne bi trebalo da se smeje«, pomisli Etela Deren, a glasno reče:

— Sigurno je samo on imao »bubicu« u džepu i našao se blizu vas. Inače zvonilo bi na sve strane — smejala se svojim zvonkim glasom Etela Deren.

— Za sada to radimo uzgredno, ali spremna sam da stvorim mrežu agencija, čim iz Milvokija dobijem obaveštenje da se proizvodi dovoljno tih stvarčica. Hoćete li da budemo kompanjoni? — upita gospođa Tijeri.

— Hoću da budem prvi vaš kupac. Ima li dosta tih partnera, koji već imaju »bubice«? I objasnite mi malo detaljnije celu igru — odgovori Etel Deren.

— Postoji jedan gospodin za čiji zagrljaj bih dala tuce svojih najboljih modela — nasmeja se Marijaroza Tijeri. — Htela sam da i moja Filomena uzme kompjuter i da ga isproba u susretu s tim zrelim lepotanom. Ali ona neće ni da čuje. Zaludeo ju je izvesni Ugo Barbaro...

— Šta znači to »zreli« lepotan? — prekide je Etel Deren.

— Znači da nije više tako mlad, ali da je lep i muževan tako da zaslužuje svaku ženu ovoga sveta. Božanstven je! Pokreti, osmeh, kao kaljeni čelik modre oči... A glas! Pa njegova kultura! Pokušala sam s pesnicima, a on ih mnoge zna naizust. Književnost... Mislim na prozu klasika... U jednom trenutku rekla sam: »Vi mora da ste kambion«. On se nasmejao i odgovorio mi da o tome Igo piše u romanu »Pomorci«, ali da se

ni na ostrvima u Lamanšu nije verovalo da je kambiona bilo izvan Nemačke. Posle je nabrajao đavole: »Belfegor poklisar pakla u Francuskoj, Hutgin u Italiji, Belijal u Turskoj, Tamuz u Španiji, Martine u Švajcarskoj i Mamon u Engleskoj. Satana je car kao i drugi carevi. Dvor mu je vrlo dobro snabdeven: Dagon mu je pekar, Sukor Benot starešina nad Evnusima, Kobal direktor pozorišta, Verdle šef protokola, a Nibas dvorska budala. ..« Posle sam proverila kod Igoa; sve je tačno i bez greške. Čak je i redosled đavola isti... — pričala je gospođa Tijeri.

— Tom gospodinu ste rekli da je kambion. Šta to znači? — upade Etel Deren.

— To je čovek koga žena rodi s đavolom. Tako misle ostrvljani prema Igoovom pričanju — objasni gospođa Tijeri.

— I tog đavolovog sina trebalo bi ja da osvojim? — smejući se upita Etel.

— Nije kambion, ali treba da znamo kako to da je došao ovamo i da je uzeo »bubicu«. Taj prosedi lepotan imao je na umu neki drugi razlog, a ne samo iskušavanje »bubice ljubavi«. Trebalo bi da ga upoznaš, a »bubica« je dobar povod...

— Skoro ništa ne znam o »bubici« — upade Etel.

— Podimo od toga da postoje žena i muškarac, koji bi, po svemu bili idealan par. Ali oni se ne poznaju i možda se više puta mimoidu na ulici, ili negde drugde, a nikad ne saznaju kakvu divnu priliku propušta.— poče da priča gospođa Tijeri s mnogo oduševljenja.

Sada se javlja prilika da jedan pronalazak onemogućí to da dvoje stvoreno jedno za drugo promaše. Reč je o džepnom mikrosilikonskom kompjuteru pronalazača Čarlsa Diksona iz Milvokija. Veruje se da je on žalosnu mogućnost da srodne duše prođu jedna kraj druge isključio za sva vremena. Potreban je samo celovit sistem ljubavnog pronalaženja. Diksonov kompjuter se »nahrani« podacima, vrlo raznovrsnim i važnim, o njemu samom i o tome kako treba da izgleda i kakav da bude idealni partner. Vlasnik sa kompjuterom u džepu ide svuda, a tamo se nalaze osobe s istim takvim »bubicama ljubavi«. Kad se

signali jedne prepametne »bubice« poklope sa signalnima druge prepametne »bubice«, oba kompjutera zazvrje. Od tog trenutka sve je u moći vlasnika kompjutera.

— I nije »bubica« upotrebljiva samo za ljubavno nalaženje. Kompjuteri Čarlsa Diksona programirani drugačije mogu da posluže za prepoznavanje agenata iste službe, vatrogasaca u dimu, maskiranih ljudi koji žele da se prepoznaju i hiljadu drugih prilika — nastavi da priča gospođa Tijeri.

— A kako ja da nađem tog programiranog momka? — smejući se upita Etel Deren.

— Znam da je odseo u skromnom hotelu »Avijatik« u Ulici Vožirar. Tamo je upisan pod imenom Marsejca Luja Bezarda. Po izgovoru rekla bih da iz Marseja zaista jeste, ali verujem da je ime lažno. Možda želi isto što i mi, a možda je na strani Trija B. Nađi ga što pre, a neće biti teško s obzirom na to da sam ti ga opisala. Programiraj odmah sada jednu »bubicu«, pa kreni. Pozvaću programatora da ti odmah pomogne. 1 čuvaj se da Filip ne otkrije istinu, jer taj je opasan — objasni joj madam Tijeri.

Bližilo se vreme ručku kad Etel Deren stiže do hotela. Bio je dan parkiranja na levoj strani tesne ulice Vožirar i ona nađe mesto za parkiranje. Tek što je prišla ulazu u hotel, pored nje prođe visok muškarac, čiji izgled privuče njenu pažnju. U istom trenutku čula je tiho zvrjanje svog kompjutera.

*

Donald Sikert beše otkrio dobar kineski restoran blizu ugla Ulice de Vožirar u Ulici Bonapart. Krećući na ručak on zastade odmah na izlazu iz hotela. Njegov novi kompjuter je zvrjao. Iako je to smatrao nekom vrstom neozbiljne igre, on oseti uzbuđenje. Možda je poduža usamljenost Donalda Sikerta, poznatog u svetu i pod nadimkom Lun, kralj ponoći, učinila svoje. On se osvrnu uokolo.

Malo dalje je stajala, zbunjeno se smešila i gledala ga dugonoga, vitka devojka u crnoj ali veoma kratkoj haljini, koja je izgledala prozračna. Bila je sašivena tako da su je ukrašavale četiri poprečne trake boje starog i potamnelog zlata. Kratki

skutovi haljine bili su narezani na šest mesta tako da su iz svih uglova otkrivali njene noge obučene u crne čarape. A sve to skupa delovalo je elegantno i lepo. Bilo je donekle čudno da je uz tu eleganciju i rafiniranost devojka delovala čedno. Možda su tome doprinosile bele i povelike naušnice kakve nose vrlo mlade devojke. Kosu boje meda natkriljivala je mornarska bela kapa crnog oboda. Možda bi svaka druga devojka mogla da se stidi zbog nesklada odeće na sebi. Ali na ovoj devojci sve se pretvaralo u sklad ozaren njenom lepotom, kao predeo ulepšan sjajem mesečine. Lun se nađe blizu nje, ali ništa nije govorio.

— Zazvrjao je! — reče ona uzbuđenim glasom.

— I moj... Ispalo je tako neočekivano — reče Lun i stade pred njom.

— Smem li da vam se predstavim?

— Učinite to bez ustezanja... Pa, zaboga, zato i imamo Diksonove kompjutere — nasmeja se Etel Deren.

Od tog trenutka sve je išlo glatko. Lun se predstavi kao Luj Bezard, parapsiholog. Ona kaza svoje ime, a onda upita.— Kakvo je to zanimanje parapsiholog?

— Lečenje, pomoć, oslobađanje... Trebaće nam duži razgovor da sve to objasnimo — odgovori Lun. — Zato, smem li da vas pozovem na ručak u jedan kineski restoran tu u blizini?

Ona klimnu glavom i njih dvoje nastaviše da se uspinju strmim delom ulice.

*

Dok su čekali ručak, devojka je veselo brbljala neko vreme raspitujući se o parapsihologiji. Znala je da grčka reč u složenici označava pogrešku, prekoračenje, suprotnost, dodavanje, preobražaj.

— Šta vaša parapsihologija znači? Je li to nešto mnogo više, nešto potpunije od psihologije? — upita ona.

— To da sam parapsiholog po zanimanju bilo je moja šala u trenutku moje zbunjenosti — odgovori Lun. — A vi vrlo dobro znate šta je parapsihologija.

— Znam... Ali mislim da ni sami parapsiholozi to ne znaju sasvim jasno — reče devojka i čežnjivo pogleda Luna.

Ona je umela pogledom da zavodi, izaziva, pa i govori. Sada je njen pogled govorio: »Hoću to... Želim te i hoću da sam sva tvoja.« Lun je razumeo i razmišljao je da li da se upusti u ovu avanturu. Znao je da igra »bubicama ljubavi« u njegovom slučaju nije nimalo naivna. Neko je k njemu slao neobičnu snagu kakva je bila Etel Deren. A ipak se nadao da taj neko ne sluti ko se krije iza imena Luj Bezard. Eto zbog toga se kolebao da li da prihvati izazov ove žene, koja nije zračila samo lepotom, već i nekom unutrašnjom snagom. Nije se ponašala samo slobodno, već je bila slobodna po svojoj psihičkoj snazi i svemu onom što se smatra voljom. No sve to ne bi ovoga puta privuklo Luna, jer očekivao je skori susret s Džejn Vittington. Maštao je i sanjario o tom susretu siguran da će se višegodišnja ljubav između njih dvoje i ovoga puta javiti novom snagom i sve potpunija.

Ali k njemu je upereno »najsajnije oružje« što ga je neko mogao imati: lepotom moćna, voljom čvrsta i umom obdarena Etel Deren.

»S njom ne vredi voditi dugu, zamršenu igru«, pomisli Lun i reče:

— Predlažem da odemo negde kako bismo bili sami, slobodni i na lepom mestu.

— U tvoj hotel? — upita Etel.

— Ne, to nikako! — trže se Lun. — To je banalno mesto i osećao bih se kao da sam te uprljao...

— To je odgovor koji me raduje — upade devojka. — Ja imam kutak u kome bismo bili zaštićeni od svake moguće neprijatnosti. No to još uvek ne znači...

— I ja znam šta ne treba da znači — prekide je Lun s osmehom. — Mi tek treba da se upoznamo i zbližimo. Možda ima nešto zbog čega nikad neće do toga doći.

— Izgleda da ne samo da naše »bubice« zvrje na istom talasu, već i naši mozgovi tako rade i naša srca tako kucaju.

— O! Pa to je brzo donet zaključak!

— Šta mogu ako ja tako osećam?

— Ništa lepše nije moglo da mi se desi u Parizu. I mislim da neću moći da se bez tebe vratim u svoj Marselj.

— Čuvaj se da ne kažeš više ništa zbog čega bih pomislila da preteruješ... Neću da upotrebim neku težu reč.

— Mislim da će mi prva lekcija dobro doći — klimnu glavom Lun.

— Nisam ni u potsvesti imao želju da ti ograničim slobodu, ili da budeš zauvek samo moja. Nisam takav egoista.

— Ali lukav jesi — nasmeja se Etel Deren.

Kad iziđoše iz restorana, Lun upita.

— Hoćemo li mojim, ili tvojim kolima?

— Mojim — odgovori devojka ne objašnjavajući svoju odluku.

Svoju saglasnost on izrazi jednim osmehom i ona oseti potrebu da to iskoristi za nov korak zbližavanja. Desnom rukom ga prihvati za mišicu, a levom ga obuhvati oko struka, kao da su stari ljubavnici. A onda, ne menjajući položaj, reče:

— Šta to imaš za pojasom?

— Pištolj — mimo odgovori Lun, jer beše osetio da je ona napipala oružje.

— Ni ja nisam bez oružja — reče devojka i malo se odmače, pa otvori svoju torbicu, u kojoj Lun ugleda lep pištolj malih dimenzija, ali dovoljnog kalibra.

Lun je dobro poznao taj novi model »mauzera« belgijske izrade, pa zaključio da ova devojka o oružju zna više nego što bi se moglo pretpostaviti.

— Ti očito insistiraš na iskrenosti u svemu — reče Lun i opet je prihvati pod ruku.

— A kako ti gledaš na to? — upita ona.

— Daj mi malo vremena da ti dam pravi odgovor.

— Možda si ti ipak kambion — nasmeja se devojka.

Malo kasnije vozili su se na jugozapad. Lun je dobro poznao ne samo uži deo grada, već i njegova predgrađa i okolinu. Nije hteo da pita kud ga to vozi, ali ona sama objasni:

— Postoji Modonska šuma, a ja u jednom njenom kutku imam kuću.

Očekivao je da mu kaže još nešto, ali ona je ćutala. Gledajući je iskosa, primeti da njen pogled postaje nemiran, jer je gledala čas u retrovizor, a čas tamo kud treba da vozi. On htjede da je pita šta tako napregnuto motri i pomisli da li da se okrene i sam vidi šta se to događa iza njih, ali baš tada ona naglo skrenu na Avenije Viktor Krezon i zađe u zamršeni splet starih uličica Le Mulinoa. Vozila je kao da želi da izazove nesreću. Srećom, na uličicama nije bilo mnogo sveta, jer bili su to popodnevni sati, kada zbog odmora zamire život u ovakvim naseljima.

— Jesu li još za nama? — upita Lun.

— Ne verujem da su mogli da me slede, iako su to činili još od hotela — odgovori devojka. — Velika kola svetlokestenjaste boje.

— Ko ima interesa da nas prati? — upita Lun.

— Zainteresovanih može biti više, ali sumnja se sužava na one koji su znali da sam tamo odakle smo krenuli — odgovori Etel.

— Možda je neko pratio mene — reče Lun.

— Opet sumnjam na onoga ko je znao da ću biti s tobom — odgovori Etel i smanji brzinu, pa se ubrzo nadoše na istom pravcu i nastaviše Avenijom d Verden.

Lun pomisli kako bi sada bilo najbolje zaustaviti kola i udaljiti se od ove devojke, jer sve je ukazivalo da treba biti oprezan. Ona ga je pronašla kod Hotela »Avijatik«, pozvala ga na ovu vožnju i otvoreno mu dala nadu da će s njom doživeti lepe trenutke. »Ali zašto bi mi sada rekla da nas neko prati, ako je to s njenim znanjem. Ili želi da što pre stekne moje poverenje«, mislio je Lun, a glasno upita:

— Ima li razloga da se nadaš kakvoj opasnosti?

— Ima — bez razmišljanja odgovori devojka.

— Od koga dolazi ta opasnost? — pitao je dalje Lun.

— Sa više strana... Ne bih ti zamerila da me sada napustiš i nastaviš svojim putem. Ne znam zašto, ali osećam potrebu da prema tebi budem poštena... I mora da si ti ipak kambion.

Samo đavolov sin može da tako brzo, za jedva dva sata, zarobi srce žene kakva sam ja.

— Zar kompjuteri nisu zvrjali? — nasmeja se Lun.

— Ja svoj moram da držim isključen, inače bi stalno zvrjao dok sasvim ne istroši bateriju — prihvati devojka šalu.

Dobro raspoloženje im se vraćalo. Uskoro Etel reče:

— Neka te ne iznenadi to što kuću čuva jedna devojka, a još četiri su stalno spremne da mi pomognu. To je moja garda.

— Ne samo da si ti neobična devojka, već i oko tebe ima mnogo toga neobičnog. Bar tako izgleda u ova dva sata — primeti Lun.

— Znam da si pomalo iznenađen zbog svega, ali bićeš mnogo više kad sve čuješ — nasmeja se devojka kao da se šali i kao da preteruje.

Prilaz kući je bio zaklonjen starim drvećem iza koga je bila tri metra visoka ograda. Kapija se otvori automatom na zvuk njene sirene, koja je odsvirala programirane taktove. Ka kolima dotrčaše dve crne doge, pa kad im se Etel javi, nestadoše među drveće.

— Izgleda da kuću ne čuva samo devojka — reče Lun.

— Psi su dobro dresirani — odgovori Etel.

Već se videla stara kuća, o čemu je govorio krov od crepova modela kakav se više i ne proizvodi, sem u malim količinama za opravke starih krovova. Lunovom pogledu nije izbeglo to da je sve na kući vrlo dobro održavano. Vrata su bila masivna i okovana, a kapci na prozorima prizemlja metalni i načinjeni tako da i zatvoreni propuštaju nešto svetla.

Više ga iznenadi unutrašnjost kuće. Sve je bilo u besprekornom redu, a nameštaj u holu u stilu Luj XIV bez ijednog oštećenja. Sobe i saloni su bili takođe bogato namešteni, ali bilo je garnitura iz kasnijih perioda, pa i sasvim modernih.

— Ovde je zaista lepo — reče Lun.

— Samo nemoj biti razočaran mojim apartmanom. On nije namešten stilskim nameštajem, jer ovo što se sada pravi mnogo je udobnije. Kuća ne izgleda velika, ali ima dvadeset i osam

soba i prostorija, što u prizemlju, što na spratu. Čak i u potkrovlju imamo dva vrlo udobna apartmana. Želiš li da sve vidiš? — govorila je devojkica.

— Sve mi otkriva ponešto o tebi samoj, pa zato hoću da vidim svaki kutak, ako nećemo nekoga uznemiriti — reče Lun.

— Ne mislim da te skrivam od svojih devojaka. Sada je ovde samo Glorijela Delorm — obavesti ga Etel.

Malo kasnije stiže im u susret lepa, visoka devojkica isturenih, lepih grudi. Njen stas, pokreti i oblici mišića na nogama i rukama otkrivali su da je sportistkinja i snažna devojkica. Dok su se rukovali i predstavljali, Lun zaključio da je ona nekoliko trenutaka ranije imala mokre ruke, pa ih je na brzinu ubrisala.

Kad Etel i Lun nastaviše obilazak, Glorijela ih napusti napominjući:

— Spremiću večeru. Bila bih radosna da vas poslužim. Da kuvam umem, na časnu reč!

Kad se Glorija udalji, Etel kroz smeh reče:

— Zaista ume da kuva, ali još bolje se tuče i puca revolverom iz obe ruke.

— Čudna kuća i još čudnije devojke — nasmeja se i Lun.

Sledilo je još jedno iznenađenje. Spavaća soba i salon za odmor u Etelinom apartmanu bili su po svemu sušta udobnost. Luna malo iznenadi to što se i u spavaćoj sobi nalazio muzički orman s televizijskim aparatom i pratećim uređajima za snimanje i reprodukovanje. Tu je bio i veliki, skup radio-uređaj, koji je bio skriven ukrasnom maskom, ali za poznavaooca radio-tehnike kakav je bio Lun, nije moglo ostati skriveno da je to prava radio stanica za prijem i emitovanje. Uz sve to, apartman je bio dobro zagrejan, iako još nisu bile nastupile jesenje hladnoće. Etel je znala da je njen gost to primetio, pa objasni:

— Čula sam od nekog šaljivčine da su za ljubav, pored privlačnosti između muškarca i žene, potrebni još toplota, mekoća, odnosno udobnost i samoća.

— Ovde sada imamo sve to — reče Lun i nežno je privuče u zagrljaj.

Koliko god je izgledala čedna, Etel je umela da se ljubi. Njeno telo se pripri uz Luna i plamen strasti poče da ih oboje zahvata. Svlačili su jedno drugo, a pritom se približavali vratima kupatila. Luna više ništa nije iznenađivalo, jer sve se pretvorilo u bajku. Ogromna kada, u kojoj je moglo odjednom da se kupa više od dvoje, bila je izgrađena kao bazen. Sve slavine u kupatilu bile su pozlaćene i takve da ne dozvole čekanje. Topla voda je tako brzo nadolazila da Lun pomisli hoće li nastati poplava, ako Etel na vreme ne učini šta treba. No mora da je dejstvovao neki programator, jer nivo vode se pope baš dokle je bilo najbolje.

I tada poče ona ljubavna igra kojoj su oboje umeli da dodaju nešto lepo. Zadivljeni pogledi zaustavljali su se na telima dvoje ljudskih bića sposobnih da bez lažnoga stida dožive ono najlepše.

— Ne postoji žena lepša od tebe — šapnu Lun.

— Možda je jedna lepša... Ali o tome drugi put — odgovori Etel i Lun u tom trenutku oseti izvesni grč celog njenog tela.

Nastavak ljubavne predigre u bazenu i zagrljaji u toploj sobi na širokom ležaju oduzeše im sve misli, sem onih o lepoti onoga što doživljavaju...

*

Nisam pre htela da ti se ispovedim, jer možda nam ne bi bilo ovako lepo da sam govorila — poče Etel. — I, ako možeš, prestani nekoliko časaka da me miluješ, jer umreću od blaženstva i neću moći da govorim ono što treba da ti kažem.

— Možda nije potrebna nikakva ispovest — reče Lun znajući da su iskrene ispovesti između dvoje zaljubljenih često kobne za ljubav.

— U ovom slučaju jeste — odgovori Etel. — I neće to biti ispovest o ljubavnim doživljajima niti bilo čemu sličnom.

— Onda govori, draga — reče Lun, pa joj izljubi grudi i lice, a onda se malo odmače i između njihovih tela stavi deo krznenog pokrivača, koji je vredeo čitavo malo bogatstvo. Nije mogao da

se odbrani od pomisli kako li je ona zaradila sve ovo što je okružuje.

— Dragi moj Donalde... — poče Etel.

— Šta to govoriš!? — začudi se Lun.

Ona nastavi kao da nije primetila njegovo čuđenje:

— Dve godine spremam sam da kad se ukaže prilika osvojim srce Donalda Sikerta, slavnog Luna, kralja ponoći. I evo, izgleda da sam na dobrom putu da to postignem...

Ona zastade i pojača svetlo nad ležajem, pa se zagleda u Lunove oči, a onda odgurnu krznjeni pokrivač i svoje telo privi uz njegovo. Osećala je da njegovo telo odgovara na pravi način, pa radosno nastavi:

— Čitala sam, gledala foto-robote načinjene po opisima onih koji su te sretali, slušala eksperte i mnogo puta preslušala snimak tvog glasa kad su u Njujorku uspeli da snime jedan tvoj razgovor i ne znajući koga snimaju. Posle se otkrilo da si to bio ti.

— Nisam znao da taj snimak postoji — reče Lun.

Etel se nagnu preko ivice ležaja i dohvati orman sa televizijskim i radio-uređajima. Jednu kasetu gumu u otvor magnetofona. Malo kasnije začu se Lunov glas:

— Da, da... — potvrđivao je nešto, verovatno u toku telefonskog razgovora. — Ne bih žalio mnogo truda da taj projekat uspe... Da, novac takođe... Mogu dosta da učinim, a ako dobijem u vremenu daću i mnogo više... I ništa ne brini, jer umem da se čuvam. Volim te sve više i ne znam dokle može da dosegne naša ljubav... Možda se tako postaje besmrtn...«

Etel se opet naže i zaustavi reprodukovanje.

— Da, to je moj glas. Bio je to razgovor sa Džejn Vitington. Ja sam bio u Njujorku, a ona u Londonu — reče Lun. — Čudno je što nije snimljeno ono što je ona govorila.

— Magnetofonski snimak je obrađen na više načina. Postoji i ceo razgovor, ali na ovom je sve ostalo brisano tako da se čuje samo tvoj glas — odgovori Etel. — A sada ću da ti pričam o sebi...

— Izgleda da nema potrebe da se poslužim hipnozom, ili nekim od sredstava za doznavanje istine — prekide je Lun. — Osećam da mogu da ti verujem.

— Ako bi istraživao istinu o meni, prvo bi saznao laži koje širim ja i oni za koje radim. Tako se veruje da sam »najskuplja devojka Francuske«. A stvarno ja sam samostalni i tajni agent. To se kod vas u Londonu zove frilens. No stvari izgledaju drugačije kad se sazna prava istina. Ja nisam ničiji agent, pa tako mi ne odgovara ni pojam frilensa... Jednostavno volim avanturu, ali i pravdu. Bogata sam i mogu da činim što zaželim. Možda sam takva postala dok sam se spremala da jednom poslužim u poduhvatu hvatanja Donalda Sikerta. I evo! Uхватила sam ga — ispriča ona i njene nežne, pro hladne ruke podoše po Lunovom telu.

Pol a sata kasnije pričala mu je da je uspela da postigne potpunu autonomnost od svih organizacija za koje radi. Niko i ne zna ko je agent koji pomaže da se uklone zločini i sve što je zlo među ljudima.

— Možda ćeš pomisliti da želim da budem ženski Lun...

— Ti si jedna Etel Deren — nasmeja se Lun.

Ona ga čvršće zagrl i nastavi da priča da ima malu žensku gardu, koju sačinjavaju snažna, prsata i lepa Glorijela Delorm, vitka, vešta s nožem i na svoj način izrazito lepa Žozeta Kerjon, a onda dolaze tri devojke slične jedna drugoj kao blizanke: Mišela Viber, Irena Morel i Ana Fortijer. Bio je to uigran tim devojaka, koje su javno sa svojom jahtom »Nanet« pripadale džet-set društvu.

— O svemu imam mnogo toga da ti pričam, ali za sada je dosta. Ostalo je da ti odmah kažem još i to da sada »obrađujem« izvesnog Filipa Panera — zaključ i Etel.

— Znaš li nešto i o onima koji se zovu »Trio B.«?

— Znam ih i svakoga od njih lično poznajem. Jedino još nisam mogla da naslutim šta oni to rade. Gone ih, ali i štite. Imaju moćne zaštitnike, ali i uporne protivnike... Jedino nije jasno o čemu se radi. Uspela sam da izvučem milion franaka

blefirajući, ali još ne znam zašto su popustili. Sada želim da otkrijem šta hoće Paner — pričala je devojka.

III

Gospodo, ja tako brzo mogu da pokrenem samo sedam do osam ljudi — govorio je Ugo Barbaro sedeći sa još dva člana Trija B. — Zar se sve ne može pripremiti malo bolje?

— Nemamo vremena za odugovlačenje. Mi moramo znati ko je taj zagonetni Luj Bezard. Naša veza u policiji tvrdi da nije njihov. Ne priznaju ga za svog ni u Interpolu. Ne radi ni za Panera, jer zašto bi gospođa Tijeri slala k njemu Etel Deren. Ne, ne smemo odlagati trenutak kad ćemo tog čoveka imati u rukama i naterati ga da govori — objašnjavao je Adrian Brend opipavajući svoju do kože izbrišanu glavu.

— A šta je s našim revolverašem?

— upita Siril Bisi, pipajući greben svog povelikog nosa.

— Filomena javlja da je, izgleda, Paner bio brži i uz pomoć gospođe Tijeri zgrabio Tempstera — odgovori Ugo Barbaro.

— Još uvek je sve mutno — primeti Adrijan Brend. — Nikako da otkrijemo kakvu igru vodi ta gospođica Deren sa svojih pet devojaka. Izgleda da je jedna od tih devojaka privukla Tempsterovu pažnju, a onda ga uputila na trag svoje gospodarice Etel Deren. To ga je, izgleda, upropastilo...

— Prema tome ispada da je Etel Deren u službi Filipa Panera — primeti Siril Bisi. — A sada odjednom se sastaje sa Bezardom, koji je, to smo već utvrdili, njuškao oko svih nas. Viđen je s devojkama koje rade za mene. Ispitivao ih je, a nije tražio od njih »uslugu«. Niko od ljudi s kojima sam u dobrim odnosima ne samo u podzemlju Pariza, već i u Marselju, ne zna ništa o Bezardu...

— Čudno je da je, prema opisu, taj isti čovek nešto istraživao u više agencija i preduzeća za prevoz. Postavljane su mu zasede širom Londona, ali on je uvek nestajao. Eto sada sličan čovek, pod imenom Bezard, koje je verovatno lažno, ugrožava nas

ovde. Tražena je pomoć Skotland jarda, pa pariške policije i konačno od dve obaveštajne službe, ali sve je uzalud. Bezard, ako se taj čova tako zove, uvek je uspeo da umakne. Sada znamo gde je i treba ga zgrabiti — upade Adrijan Brend.

— Da smo u Londonu, ja bih lično vodio poduhvat.

— Ja nisam očekivao obaveze ovde i svi moji momci su u Sredozemlju i u Sahari. Ostaješ ti, Ugo, sa svojim vezama i mogućnostima da okupiš prave momke. Onda požuri — reče Siril Bisi.

— Već sam javio onima u koje verujem da će prihvatiti posao. Znam i to koliko će koštati — javi se Ugo Barbaro.

— Nismo u prilici da baš mnogo trošimo sve dok nam se ne plati za obavljeni posao — primeti Brend.

— Manje od deset hiljada dolara za hvatanje to dvoje ne može da se postigne. Obećao sam tu cenu i molim čekove uvećane za bankarske troškove. To je od vas dvojice po tri hiljade i petsto dolara. Ja plaćam isti iznos. Već sam rizikovao dve hiljade funti unapred čoveku koji će da sakupi i dovede momke. Očekujem da se javi svakog trenutka — ispriča Ugo Barbaro.

— Zar si dao telefon u ovom svom stanu?! — poskoči Siril Bisi. — Zar se nismo dogovorili da se ovo mesto najstrožije čuva?

— Grupa ima telefon jedne moje devojke, a ona zna ovaj ovde. Ona će mi preneti obaveštenje. Od nje niko neće ništa doznati, jer ni ona sama ništa ne zna — nasmeja se Ugo Barbaro.

— Tako veliki posao zavisi od tako banalnih ljudi i načina rada! — uzdahnu Adrijan Brend.

U tom trenutku telefon zazvoni i Barbaro prihvati slušalicu.

— Ja sam... Slušam! — javi se Barbaro, a onda spusti slušalicu i obavesti ostale da je sve u redu.

— Gde su ljudi i koliko ih ima? — upita Bisi.

— Rekli smo da poštujemo princip obaveštavanja samo o onom što je nužno — odgovori Ugo Barbaro.

— Ja znam gde me momci čekaju i znam da će biti fer onaj koji ih vodi. To je dovoljno. Tokom noći biće u našim rukama taj Bezard i bombona Deren.

— Ti govoriš kao da si siguran da će te to dvoje čekati — primeti Brend.

— Ko se posle podne nađe uz Etel Deren, taj je neće do noći napustiti, a ako je pravi muškarac, ni do sledećeg dana — nasmeja se Ugo Barbaro, a onda ustade.

To je bio znak i ostaloj dvojici da krenu. Barbaro ih isprati do vrata stana u Ulici Alber kod Bolnice Sent Luj. Onda se vrati do prozora, gledajući iza zavese kako pratioci dočekuju svoje šefove i kako automobili odlaze. Odmah zatim Ugo Barbaro priđe telefonu.

— Filomena, ljubavi — poče on razneženim glasom. — Iskrsnuo mi je jedan posao, ali nadam se da ću ga do ponoći obaviti. Ti dođi ovamo i čekaj me.

— Zadržaću se kod majke, jer ima jedan prijem u svom stanu iznad salona, pa ću možda i ja biti slobodna tek od ponoći — odgovori devojka.

— Nesrećan sam i zbog svoje obaveze i zbog tvog učešća na tom prijemu. Zamišljam kako će muškarci jurišati...

— Ne smeš biti ljubomoran. A da budeš miran, znaj da će tamo biti samo neka muška starudija, kakva se sakuplja oko moje stare — uteši ga Filomena Tijeri. — A dobro je i što ću upoznati čoveka oko koga obleće Etel Deren...

— Valjda te neće podstaći sujeta da joj otimaš nitkova? Ti si mlađa i lepša...

— Znam kakva sam, ali i moja majka kaže da od Etel nema lepše u Parizu. A moja stara zna šta je lepa žena — brbljala je i dalje Filomena.

— Oprosti, moram da krenem — s uzdahom je prekide Ugo Barbaro i spusti slušalicu, pa požuri napolje.

Žureći ka svojim kolima razmišljao je da li je pogodio kuda je svog novog ljubavnika odvela Etel Deren pošto mu je izmakla tamo sa Avenije Viktor Krezon. Već je znao gde se nalazi njena kuća na ivici Modonske šume. Pre nekoliko dana uspešno je

uhodio tu čudnu devojku i osmotrio njenu prostranu šumsku kuću. Od suseda je saznao i to da se u kući najčešće nalazi jedna nepristupačna, iako lepa devojka. Znao je i da dva psa čuvaju prilaze i da je nepristupačnost kući dopunjena visokom ogradom. Sada je smišljao kako da izvede napad sa osam odlučnih i veštih revolveraša.

*

Posle odlične večere, koju im beše poslužila Glorijela Delorm, prihvatili su i konjak i kafu računajući da će im to pomoći da lakše probdiju noć uživajući u slastima ljubavnih zagrljaja. Glorijela nije htela ni da večera, ni da popije kafu s njima. Lun je radoznalo motrio na odnos te dve devojke, pa Etel to primeti.

— Misliš da se ponašamo kao gospodarica i služavka, zar ne?
— upita s osmehom.

— Zar nije tako? — odvrati Lun pitanjem.

— Odaću ti našu malu tajnu — nastavi Etel. — Da je njoj došao ljubavnik, ja bih bila u ulozi kuvarice i služavke. Ima nas šest i sve se tako ponašamo. Istina, ja sam priznata kao stvarni šef i nikad nema nesporazuma.

— To je novo među ljudima, ali, eto, javlja se. I možda će se javljati sve češće. Ako nestaje porodica i ako slabe krvne veze, onda mora nešto da ih zameni. Niču najčudnije grupe i javljaju se neobični odnosi. Primer ste vi, kao grupa slobodnih devojaka. Niču moćne organizacije kriminalaca, terorista i političkih pokreta čiji odnosi se zasnivaju na gvozdenoj disciplini. Ali javljaju se i čudne grupe među hipicima. Oni se dobrovoljno podvrgavaju novim običajima i nepisanim zakonima. U svemu najgore stoje državne organizacije — pričao je Lun približavajući se nekom svom novom zaključku.

— A sve češće se ostvaruju veze i saradnja tajnih organizacija i grupa sa policijom i poslovnim svetom. To još nije izučeno i izloženo pred javnošću. Sada smo se nas dvoje našli u tim procesima. Poslovni ljudi rade zajedno s kriminalcima, ali

uz podršku državne policije — izloži Etel svoju varijantu tog Lunovog naslućenog zaključka.

— Najteže je usamljenom čoveku — osmehnu se Lun.

— Što je više usamljenih pojedinaca u obračunima među ljudima, oni su sve više nova pojava i snaga. Od njih zavisi mnogo šta — govorila je Etel, pa se osvrnu na zid iza sebe, gde je bio lep starinski sat.

— S tobom vreme brzo prolazi — reče Lun.

— Moramo u moju spavaću sobu. No ne uobražavaj da te mamim u krevet. Treba da čujem javljanje devojaka iz naše grupe — smejući se reče devojka.

Lun ustade i uze je za ruku, pa je povuče da i ona ustane. Jedno drugom staviše ruke oko struka i tako pođoše k vratima trpezarije.

Tek što su stigli u sobu začu se signal uključenog radio-uređaja.

— To nije ugovoreni znak za javljanje u određeno vreme. To je signal za hitnu vezu. Mi smo večerali i čekali da čežnja bude što veća i da doživimo slatko čekanje, a možda neka od devojaka ima neprilika — govorila je Etel uključujući znak identifikacije kao odgovor na poziv.

Lun sede u fotelju postavljenu da se iz nje može pratiti televizijski program. Etel se osvrnu, pa uključi i zvučnik kako bi i on mogao da čuje sve što se govori, ali zadrža slušalicu uz uho.

— Nemam mnogo vremena za objašnjenja — čuo se glas devojke koja zove. — Da li me čuješ?

— Čujem te sasvim dobro, Žozet! Zašto si žurila, a za koju minutu je vreme ugovorene veze? — reče Etel.

— Sprema se napad na tebe tamo. Pre tri dana uspelo mi je da me Ugo »smota« i u njegovoj jazbini ostavila sam svoje buve. Danas se isplatilo... Čuješ li me?

— Da, nastavi!

— Oni su se sastali u tom stanu...

— Kod bolnice?

— Da! No ne prekidaj me više. Sve ćeš čuti kad se vidimo. Sada vidi šta ćeš, jer tri automobila jure ispred mojih kola k

tebi. Ugo zna da je s tobom izvesni gospodin...

— I on čuje sve što kažeš.

— Je li po tvom receptu?

— Da, on je na našoj strani. Govori dalje — reče Etel.

— U automobilima su revolveraši iz podzemlja. Rade za Barbara. Po pravcu kretanja potvrđuje se ono što sam čula...

— Šta si čula? Nestrpljiva sam da saznam.

— Idu da uhvate tebe i gospodina koji se krije pod imenom Bezard — odgovori Zozeta Kerjon. — Pošto je vreme za redovnu vezu, ućutaću da čuješ ostale. Već sam ih upozorila i one su na putu tamo.

Etel dobi vezu sa tri devojke, koje su svaka u svojim kolima bile krenule sa raznih mesta u Parizu. Reče im da se zadrže na odstojanju i da samo osmatraju šta se događa kod šumske kuće. Posle neka prate one koji pobegnu.

— Dakle, postoji Trio B., trio devojaka koje su nalik jedna drugoj kao jaje jajetu, nas troje u kući... Ima li još šta na tri? — šalio se Lun.

— Mislim da je vreme da obavestimo Glorijelu i da se nas dvoje pripremimo za otpor — reče Etel Deren.

— Zar ne bi bilo bolje da iščeznemo odavde? — upita Lun. — Mislim da nam ne treba gužva u kojoj bi bilo mrtvih. Policija bi vršljala ovde u kući i oko nas. Ja bih morao da se udaljim, a to ne bi bilo baš viteški.

— Ne sme biti mrtvih. Prilika je da uhvatimo tog Uga Barbara i da čujemo šta taj čova zna — odgovori devojka.

— Bez objašnjenja kako da se to izvede, osećam se nesiguran — primeti Lun.

— Kuća je osposobljena za odbranu. Žao mi je što će, verovatno, stradati moji psi pre nego što se zločinci probiju u kuću — reče Etel Deren i dade Lunu znak da je sledi.

Odvede ga na sprat i između dvojica vrata pomeri jednu površinu dobro prikrivenih ivica, pa se ukazaše uska vrata. Ona uđe prva, a Lun za njom. Nađoše se u samo jedan metar uskom prostoru na čijem kraju se nalazilo četiri manja ekrana

postavljena iznad uskog pulta s programatorima i upravljačkim tastaturama.

— Na svakom ekranu možemo da vidimo po jedan mogući ulaz napadača, ali i da primimo emitovanje ostalih skrivenih kamera — reče devojka i uključi prijem na svim ekranima.

Lun je bio iza njenih leđa, pa se naže da bolje vidi. Iznenadi ga što se ona naže napred i šapnu:

— Uradi to... A onda ćemo da pratimo događaje... Ja to želim...

Lunove ruke se zamršiše u skute njene večernje haljine, ali ga devojka zadrža i na svom pojasu otkopča neku kopču, pa izvuče svileni pojas. Donji deo haljine spade i ona samo iskorači iz njega, pa ga odgurnu pod pult sa elektronskim uređajima.

»Nije nastrano ono što je uzbudljivo i lepo... A to što vidim je lepo«, pomisli Lun trudeći se da Etel ne oseti podrhtavanje njegovog tela. Priđe joj nežno milujući njene obline, a zatim stavi ruke na njene gole grudi, koje zateče oslobođene gornjeg dela haljine.

— Tako... Hoću da traje dugo... Obećaj... — šaputala je Etel.

— Biće... Nisam sanjao da bi moglo biti ovako... — šaputao je Lun.

Ona pokaza neku čudnu sposobnost da nekim jedva приметnim pokretom tela ojača Lunovu spremnost da ovaj neobični zagrljaj traje...

*

Ugo Barbaro pođe napred i izazva da doge priđu. Znao je da one neće uzeti hranu od nepoznatog, jer su dresirane kako treba. No imao je spremljenu hermetički zatvorenu plastičnu kutiju s krpama ispunjenim vlažnim sunđerima. Mamci su bili prevučeni tankom folijom, koja je sprečavala da sredstvo deluje na čoveka. Tek pod psećim zubima tečnost je isparavala i brzo uspavljivala životinje.

— Eno su već oba psa legla. Jedan od vas neka ih dotuče nečim — naredi on.

Preskakali su ogradu pomažući se hvataljkama koje zna da napravi svaki iskusniji provalnik. Uskoro se nađoše podeljeni u tri grupe i postaviše se tako da sve tri strane kuće, na kojima je bilo prozora ili vrata, budu na nišanu mašinskih pušaka sa prigušivačima. Tri mašinske puške bile bi dovoljne za napad na čitavu grupu naoružanih ljudi, a napadači su očekivali samo jednog muškarca i dve devojke. Ipak su nastupali oprezno.

— Ima li alarmnih uređaja? — pitao je vođa male gangsterske bande.

— I ako ima, nije odavde povezan s policijom, već služi da upozori samo one u kući. Kad već uđemo, zalud će biti svaki alarm — šapatom odgovori Ugo Barbaro. — Važno je da izbegavamo ubistva, jer taj čovek, a i devojke, trebaju nam da ponešto saznamo od njih.

U tom trenutku obijač brave na prednjem ulazu beše odškrinuo vrata i tri gangstera uđoše s naperenim pištoljima i onom jednom mašinskom puškom. Čuli su kako levo od njih zvecku posuđem i pevuši neki ženski glas.

— Nema alarma — zaključio jedan od njih.

Tada uđe i Ugo Barbaro, a za njim i obijač brava.

— Štitite me, a ja ću da prođem do zadnjih vrata i uvedem drugu grupu. Dosta je da ona trojica ostanu napolju. Ja ću brzo — šaputao je obijač svom šefu.

— Ti slabo brojiš — ljutito šapnu gangsterski predvodnik, jer od ukupno osam ljudi sa njim ovde u holu već ih je bilo četiri.

Peti je bio obijač, što je značilo da su napolju svega još tri čoveka.

— Onda će sa mnom ući samo jedan — odgovori obijač.

Ugo Barbaro pogleda okolo. Bio je nezadovoljan zbog osvetljenja. Videlo se još spolja da je skoro cela kuća osvetljena.

— Jedan neka ide sa mnom u kuhinju da umirimo tu što peva, a ti, Fruad², pođi s ostalima polako ka spavaćoj sobi. Nadam se da si zapamtio ono što sam znao da kažem o rasporedu u kući. Moja devojka je valjda zapamtila šta je videla — šaputao je Ugo Barbaro.

— Mnogo govoriš — smrknuto šapnu Hladni i pođe hodnikom nečujan na svojim gumenim đonovima.

U susret mu dođe obijač brava i Hladni ga ostavi da drži stepenište na nišanu kao zaštitnica, a čoveka koga je ovaj doveo povede sa sobom. Polako su se peli stepeništem zadovoljni što se ne čuje nikakvo škripanje.

— Spavaća soba je tamo — pokaza on rukom ostalima i pođe pred njima.

Oni se razidoše kao uvežbana grupica tako da svaka vrata drže na nišanu.

Za to vreme Barbaro uđe u kuhinju. Pratilac je bio uz njega i on ga začuđeno pogleda. Čuli su zveckanje posuđa i pevušenje, ali u dobro osvetljenoj kuhinji nisu videli nikoga. Instinktivno podoše napred.

— Ovo je... O... — promuca Brabante videći mali magnetofonski uređaj na jednoj kuhinjskoj polici.

Odmah zatim oseti nemoć u nogama i sroza se pored kuhinjskog stola. Iz jednog plakara iziđe Glorijela Delorm. Nosila je jednu tubu u ruci i iz nje na ruke oba napadača istisnu običan lepak, s kojim mnogi imaju loše iskustvo, jer ako se njime umažu i slepe prsti, bez hirurške pomoći se danima ne mogu odlepiti. Rukama u rukavicama slepi im ruke, zatim pomače pantalone i spusti čarape, lepkom namaza i cevanice na njihovim nogama, pa ih gurnu da se slepe. Odloži lepak i iz džepa uze rolnu flastera, pa im zalepi usta, jer lepak bi bio smetnja kad zatreba da govore. Odmah zatim ona nestade u plakaru.

*

Videći na ekranu dobro obavljeni posao Glorijeje Delorm, Etel Deren živahno pokrenu zadnjicu. Lun je smiri obema rukama, pa nastavi da miluje devojčine grudi i gleda u drugi ekran, na kome se video početak obračuna s drugom grupom napadača, Etel uključi zvuk iz spavaće sobe i odmah se začuše uzdasi i reći:

— Dragi!... Oh!... Tako je lepo... Oh!... Umreću od sreće...

Lun se malo ukoči. Bio je to glas Etel Deren, pa mu se učinilo da ona to govori sada, u ovom trenutku i ovde. Seti se da je pre večere čuo od nje te iste reči. Sada mu je bilo jasno da dopiru iz zvučnika.

— Snimala si? — upita on i čvršće je steže.

— Oh, dragi! — šapnu ona i udari nekoliko puta prstima po tasteru crvenih dugmadi.

Na ekranu se videlo kako padaju Fruad i njegovi gangsteri. Treći ekran pokaza kako padaju dva gangstera na galeriji iznad stepeništa, a na četvrtom se videlo čas jedno čas drugo mesto ispred kuće. Napolju ostavljeni gangsteri su motrili na kuću i ne sluteći da bi opasnost mogla da dođe s leđa. Međutim, Lun i Etel mogli su tog trenutka da vide samo kako pada jedan gangster. Iza njega pojavi se Žozeta Kerjon.

Ona mahnu kao da je na sceni, jer znala je da kamera skrivena u zidnom ukrasu kućne fasade snima. Iako vitka i na izgled nežna, uspevala je da, lako vuče udarcem onesvešćenog napadača. Videlo se kako k njoj stiže Glorijela Delorm.

— Ona je onog drugog momka već sredila — objasni Etel Deren Lunu.

— Znači da su svi u našim rukama? — upita Lun.

— A ja u tvojim... Tako... Volim to... volim! — skoro vrisnu Etel Deren.

U tom momentu Lun je i nehotično upoređivao trenutke ljubavnog zanosa sa Džejn Vitington i ove doživljene sa Etel Deren. Ovo je bilo zaista neobično, ali u nečemu i banalno. Nije bilo one nezavisne od okoline ljubavne igre. Nečeg nastranog je bilo u tome što su njih dvoje u isto vreme »vodili rat« s napadačima i ljubav međusobno.

— Neobična si, Etel — reče Lun.

— Ti si mi bio učitelj. Rasla sam i postajala ovo što jesam maštajući o tebi i odobravajući sve što činiš — odgovori ona oblačeći donji deo haljine.

— Nikad nisam želeo da neko postane kakav sam ja sam — nastavi Lun. — Mene je stvorio slučaj, stvorila me je nužda i ljudska zloba. Ja sam na putu bez povratka...

— Valjda nisam doživela da čujem da je Lun razočaran i nesrećan?! — trže se devojka.

— Ne, nije to — nasmeja se Lun.

— Jednostavno nikome ne želim da doživi ono što sam ja doživeo. Mnogo je zlih ljudi na svetu i nemoguće ih je sve pobediti. No čvrsto sam ubeđen da se treba boriti uvek i svuda. To je uslov opstanka čovečanstva...

— Uh, do đavola! Govoriš kao kakav politički vođa. A ja hoću avanturu, uzbuđenje, slobodu ljubavi! — s oduševljenjem u glasu i sjajem u očima govorila je Etel Deren.

Lun pomisli da nije pogodan trenutak za ovakve razgovore, pa samo upita:

— Šta je uspavalo napadače?

— Sećaš li se da su novinari nehотиčno obelodanili sastav tvog gasa za uspavlјivanje, koji je poznat i pod šifrom »rapid XTV«? Postoji laboratorija za proizvodnju tog uspavlјujućeg gasa i radi za onog ko dobro plati. I sam znaš kako je taj gas pogodan za neobične prilike i kako brzo dejstvuje — odgovori Etel i provuče se pored Luna.

»Šta li ću sve naučiti od svoje učenice?!«, pomisli Lun i pođe za njom. Odmah zatim odluči da, čim bude pogodno, napusti ovu ipak nastranu devojku i da se potrudi da je više i ne sretne. Ona je bila nepredviđiva i spremna da učini sve što joj se učini prijatno, ili korisno.

— Volela bih da prisustvujem ispitivanju zarobljenih dok su pod hipnozom. Umem da se služim mnogim tvojim veštinama i sredstvima, ali ne umem da koristim hipnozu i mađioničarske veštine. Kad bi hteo da mi pomogneš... — pričala je devojka.

— A šta ako hipnotišem i tebe? — nasmeja se Lun.

— Ne plašim se. Znam da mi nećeš učiniti ništa rđavo — odgovori devojka.

Ona tada zastade i iz ormančića na zidu skrovišta s elektronskim uređajima uze dve male maske i jednu pruži Lunu.

— Nije postignuto da se naš gas razloži tako brzo kao tvoj. Bilo bi lepo od tebe da mi otkriješ i tu tajnu — reče ona i zagleda

se Lunu u oči.

— Postoji dodatak... No o tome ćemo kad budemo imali više vremena — odgovori Lun i stavi masku na lice.

Oni se nadoše u hodniku, pa sa galerije na stepeništu počеше da vezuju uspavane napadače. Lunu se nije sviđala upotreba lepka, jer je znao da će on posle izazvati rane na koži žrtava, pa je tražio čime da se posluži. Otkide gajtane sa jedne zavese i osvrnu se na devojkicu da vidi je li joj žao zbog oštećenja.

— Ovaj lepak je običan »cijanohard«... Sintetska smola bez otrovnih sadržaja — primeti ona, jer beše shvatila Lunov postupak.

Tada stigoše Glorija Delorm i Žozeta Kerjon, pa preuzeše brigu oko uspavanih zarobljenika.

IV

Mogu da te obrađujem, Tempster — još sa uskog stepeništa reče Filip Paner. — Nećeš umreti, jer sve tvoje švajcarske šifre su bile tačne. Moji ljudi su ugasili svaki tvoj konto. Dva miliona dolara nije bila mala ušteda. ..

— Neka si proklet! — uzviknu Nol Nimen. — Zar time da me obrađuješ? Kakav cinizam!

— Obradovaće te nešto drugo... Ovde smrdi — reče Paner sedajući iza stola.

— Ostavili ste me ovde gladnog, žednog i nemoćnog — uzdahnu zarobljenik.

— Brzo ćeš biti slobodan, ako prihvatiš moje uslove — reče Paner. — Možeš da dobiješ nove šifre za sve svoje uloge i da se vratiš preko Atlantika, a da ti ne fali ni vlas kose...

— Da li si došao da me ismevaš? — upade Nimen.

U tom trenutku siđe onaj momak koji je učestvovao u njegovom zarobljavanju. Nosio je nekakav poteži kofer, pa ga postavi na sto. Pokaza se da je to mali projekcioni aparat za uskotračni film. Iz kofera momak izvuče gajtan i uključi ga u strujni spoj negde kod stola, a onda razvi malo platno i obesi ga naspram projektora.

— Biće ti malo neugodno da iskreneš glavu, ali stolica je nepokretna — reče Paner.

Nimen je morao da gleda preko svog levog ramena. Na malom platnu pokaza se slika vezanog Nimena i začuše se reči njegovog jučerašnjeg razgovora sa Panerom.

— To je podlo! Šta ćete s tim snimcima? — reče on shvatajući da je prestala da postoji tajna zloglasnog Tempstera.

Snimci u krupnom planu pokazivali su ne samo lice, već i detalje na njemu. Operacijom je mogao da se izmeni opšti izgled lica, ali ne i svaki detalj. Tog trenutka Nimen pomisli da

za Tempsterom postoje poternice u najmanje deset država Amerike, a od tih u dve je još izricana smrtna kazna.

— Ovo smo snimili samo zato da obezbedimo sami sebe. Kad te pustimo, radićeš za nas. Dobićeš i sav svoj novac.

— A šta da radim?

— Uhvatićeš nekoga od Trija B. i saznaćeš gde je tovar i ko plaća za prenos i skrivanje. Posle ćeš ih sva tri zauvek ukloniti.

— Ja ne znam ko su oni — reče Nimen kao da mu samo to smeta da prihvati posao.

— Ali to znam ja — odgovori Paner. — Sad ćeš videti neke druge snimke, na kojima ćeš upoznati svoje buduće žrtve. Za svakog ćeš dobiti po deset hiljada.

Neko je u raznim prilikama snimao Adrijana Brenda, Uga Barbara i Sirila Bisija. Neki njihovi razgovori bili su i ozvučeni. Čulo se da su spominjali »teret«, ali nije se moglo zaključiti o čemu se radi.

— Šta je teret? — upita Nimen dok je trajala projekcija jednog neozvučenog dela filma.

— Dovoljno je što to ja znam — odgovori Paner. — A kad budeš zgrabio nekoga od njih, neko će ti pomoći da iscediš iz njih tajnu. Možda ćeš moći da saznaš i šta je »teret«. Do tada za tebe to nije važno.

— Svestan sam da ne mogu da odbijem posao, a niti da se kasnije osvetim za sve što činite sa mnom. Dajem svoju reč da ću poštovati dogovor do u tančine...

— Prvo gledaj film do kraja. Ima nešto zbog čega bi mogao da se pokolebaš — reče Paner po ko zna koji put popravljajući svoju leptir mašnu.

Sledio je deo filma na kome je bio snimljen razgovor članova Trija B. Adrijan Brend je uzbuđenim glasom govorio o svojim brigama zbog toga što ima znakova da se u Londonu za poslove njegove firme interesu je Donald Sikert, opasni Lun, kralj ponoći.

— Biće zlo ako on otkrije o čemu se radi — zaključio je Brend.

— Mi smo jači — hrabrio ga je Siril Bisi. — Uz sebe imamo moćne protektore.

Kad se film završi, Filip Paner upita:

— Plašiš li se Luna?

— Nimalo! — uzviknu odlučno Nimen.

— A ja se plašim... podosta — osmehnu se Paner.

Još čitav sat Noffclimen morao je da sedi nepokretan. Razmišljao je o tome da se sada Filip Paner obezbeđuje od moguće osvete i izdaje od strane zloglasnog Tempstera, iako je morao da kao bivši gangster iz Sjedinjenih Država dobro zna kako je časna reč jednog plaćenog ubice čvršća od svakog pisanog ugovora i svake zakletve.

Konačno stiže vižljasti momak i oslobodi zarobljenika.

— Bilo bi mi žao da sam morao da te ubijem dok nisam znao ko si — pričao je on odvođeci zarobljenika uz stepenište.

Dovede ga do malog apartmana i objasni mu da se smatra gostom gospode Tijeri, iako ona i ne sluti kako je do toga došlo.

— Daj brojeve za odelo i veš, pa se okupaj i odmori dok sve ne dobiješ. Poslaću ti i ručak — objasni momak i ostavi prilično zbunjenog Nimena.

On ode u kupatilo i sve vreme je razmišljao kako ovde u Evropi nisu najopasniji oružani napadi i obračuni, nije u igri gruba sila, već deluju moćne i skrivene intrige. One su opasnije od svega što je do sada smatrao opasnim.

*

Redala su se iznenađenja. Jedna devojka mu je donela ručak i pitala ga da li još nešto želi. On se našalio s njom, ali ona prihvati igru i odlazeći reče:

— Kad budete želeli društvo, telefonski zovite broj devet, a od onog ko se javi tražite da k vama dođe Liz Erni.

Još je Nimen jeo kad stiže Panerov mladi revolveraš i donese kofer s odećom. Posle njega stiže nepoznat čovek s koferom kakvima se služe prodavci robe po kućama. On otvori kofer i pokaza poredane i u ležišta kofera učvršćene pištolje i revolvere. Sa strane su bili bodeži i veliki noževi na sklapanje.

— Izaberite — reče kratko nepoznati.

— A ko ste vi i za koga radite? — upita Nimen.

— Ni na kakva pitanja ne smem da odgovaram, a možda na vaša i ne bih znao šta da kažem — odgovori nepoznati.

Nimen odabra spretan i pogodan za skrivanje »valter« evropskog kalibra sedam šezdeset i pet s prigušivačem zvuka. Iz spremišta u koferu nepoznati mu dade rezervni šaržer i dve kutije metaka. Nimen pokaza i jedan nož na sklapanje, čije sečivo je bilo dugo najmanje petnaest santimetara.

Tek što je snabdevač oružjem otišao, zazvoni telefon i opet neki nepoznat mu saopšti:

— Adrijan Brend je odseo u skupom pansionu »Žana i Andre«, Ulica d'Bretanj. To je kod Skvera di Tan. Siril Bisi ima kuću u Vanveu, Ulica Blezen. Treća adresa je Ulica Alber broj četrdeset dva. To je kod Bolnice Sent Luj. Jeste li beležili?

— Nisam očekivao, ali mislim da sam zapamtio... Ipak ponovite mi sve to, a ja... Do đavola, pa nemam olovku — zbunjeno odgovori zloglasni Tempstar, koji se sada batrgao u čudnoj mreži nepoznatih aktera ove opasne igre.

Sa druge strane, preko slušalice čuo se smeh, a onda nepoznati reče:

— Pa iziđite i od nekoga uzmite nešto čime se piše i ubuduće nosite beležnicu i olovku. Vi govorite francuski, ali ne pamтите lako ono što je francusko, kao što su imena ljudi, nazivi ulica i mnogo šta drugo.

— Hvala na savetima — ozlojeđenim glasom reče Nimen i požuri iz sobe.

U hodniku sreće devojkicu koju je upoznao kad je stupio u Modni salon. Ona ga iznenađeno pogleda i zastade s izrazom straha na licu.

— Ne mogu da vam se osvetim, devojkicu — reče on trudeći se da deluje smireno. — Treba mi samo jedna olovka.

— Imam je — odgovori devojkica i drhtavom rukom iz svog džepa na haljini izvadi kratku hemijsku olovku.

Nimen se vrati u apartman i na obodu jednog starog časopisa napisa podatke koje mu nepoznati sagovornik ponovi

tokom nastavka telefonskog razgovora. Uzalud Nimen pokušao da osigura buduću vezu makar i s tim nepoznatim čovekom.

— Recite mi makar to da li radite za Organizaciju? — upita Nimen, ali telefonska veza se prekinula.

On opsova i krenu napolje. Niko mu nije smetao da nađe prolaz do modnog salona i kroz njega mimo iziđe na ulicu.

Ceo svoj životni vek odraslog čoveka proveo je Nol Nimen živeći opasno i uglavnom usamljen. Ponekad ga je ta usamljenost mučila i rastuživala, ali onda je ubijao grublje, odlučnije i čak s osećanjem zadovoljstva. A to nije smelo da se događa u »zanatu« plaćenog ubice koji svoj »posao« treba da obavlja hladnokrvno, smireno i profesionalno. Ali sada se osećao izgubljenim na evropskom tlu, gde je mislio da će biti nadmoćni američki specijalista, kome Evropljani nisu ni u čemu dorasli, a najmanje u ovome zbog čega je prešao Atlantik.

Osećao se kao žrtva živog peska. Polako je propadao, a nije imao za šta da se uhvati. Došao je da ubija za nekoga, a sada mora da to radi za onoga koga nije mogao da ubije. Imao je Vezu s Organizacijom, a sada ju je zamenio neko drugi. On je, dakle, pobeđen u prvoj igri. Izgubio je svoj novac u Švajcarskoj, a pretila mu je opasnost da ne samo pred policijama sveta, već i pred javnošću bude razotkriven. Postojali su mnogi ljudi širom sveta, a naročito u Sjedinjenim Državama, koji su poznavali Nol Nimena. Smatrali su da je nastavio očevo zanimanje, a otac mu je bio trgovački predstavnik i to najduže u Evropi. Otuda njegovo znanje francuskog jezika. Stazama zločina Nol je krenuo u doba kad je njegov otac postao trgovac krijumčarenim oružjem i posle dve godine poginuo. Nol je morao da pređe u Sjedinjene Države i izabrao je »poziv« plaćenog ubice, jer se slučajno pokazalo da za to ima talenta. No, to je druga priča.

Bio je svestan da mu ostaje jedino da izvrši obećanje dato Filipu Paneru. Uz obavezu da ubije tri Panerova protivnika, dao je i obećanje da se neće osvetiti i da neće pokušati da istražuje oko modnog salona madam Tijeri.

Veliki lovac na ljudske glave, zloglasni tajanstveni Tempster, nastavljao je svoj lov, ali sada kao krvoločna zver na čijem tragu

su drugi, jači lovci.

*

Siril Bisi je skoro u svemu bio zadovoljan sobom, sem svojim izgledom. Imao je trideset i pet godina, ali je izgledao stariji. Njegovo bledo, sasvim obično lice s malo povećim i kukastim nosom, proređena kosa i sitne oči behu možda prvi razlog za Bisijev životni put. Patio je zbog saznanja da se žene njime ne oduševljavaju i da nije ni kod jedne probudio ljubav. Zbog toga je možda postao sitni makro, pa krupni podvodač i konačno jedan od velikih gospodara prostitucije u gradu čija tradicija u tom smislu je bila tako duga i nadmoćna u odnosu na druge »gradove greha«.

Bio je bogat, pa je imao uspeha i u berzanskim poslovima. Obezbeđujući nekim poslovnim ljudima ono što je »izvan zakona«, on je postao traženi poslovni partner.

Sada se trudio da oseti blagodeti svog bogatstva, svoje moći u pariškom podzemlju i svoje vladavine nad prostitutkama i javnim kućama. Imao je svoj »fleksibilni harem«. Tako je on nazivao grupu devojaka, koje je odabirao za svoja zadovoljstva. One su se menjale u toj grupi i otuda je ona bila »fleksibilni harem«.

Te noći u kuću u Ulici Blezen bile su stigle dve nove devojke, još uvek lepe i sveže, lekarski pregledane i čuvane za zadovoljstva Sirila Bisija i nekih bogatih klijenata, koji su to bili samo pod uslovom da vide lekarske i laboratorijske nalaze pre uživanja. Kupljena ljubav bez rizika postajala je naročito cenjena i sve skuplja.

Dva Bisijeva makroa behu došla da preuzmu dve Bisijeve devojke kojih se već beše zasitio.

— Bila sam danas u gradu i špijuni te svinje Bisija su me neprekidno držali na oku — govorila je jedna od njih.

U tom trenutku začu se zvonjenje na vratima i ona druga devojka, naviknuta da u kući posluje i kao sluškinja, požuri da vidi ko je došao. Ona prvo kroz prozor pogleda po vrtu i nagnu se da vidi posetioca, ali videla je samo gustu Nimefiovu kosu i

njegova široka ramena. Zbog toga ona siđe i odškrinu vrata ne otkopčavajući jaki lanac za sigurnost.

— Da li je tu gospodin Bisi? — mirno upita Nol Nimen.

— Ko ste vi i šta želite? — upita devojka umesto da odgovori.

Tog trenutka Nimen zažali što nije svratio u svoj hotel i uzeo čekove, pa da dođe do gotovine u džepu. Zato se osmehnu devojci i reče:

— Imam poruku od Barbara. Recite mu to, a ja ću da sačekam.

— Koga da najavim? — upita devojka.

— Kažite samo da je tu čovek od gospodina Uga Barbara. Biće mu to, nadam se, dovoljno.

Malo kasnije devojka se vrati i bez reči skide lanac, pa povede gosta u hol, a zatim u prostranu sobu za kartanje. Nju je Bisi imao umesto biblioteke. Tamo je bio postavljen i bilijar.

— Izvolite i sačekajte, gospodin Bisi će odmah — reče devojka i pokaza na dve fotelje uz stočić u jednom uglu sobe.

Nimenu nije bilo pravo što Bisi nije već tu, pa da odmah počne napad. No iskoristi priliku da porazgovara s devojkom, pa je pozva:

— Čekajte!... Nećete me valjda ostaviti samog? Čim sam vas video požalio sam što moram kod Bisija i što nisam došao zbog vas.

Devojka stavi prst na usta u znak da ne treba govoriti, pa priđe posetiocu i na uho mu šapnu:

— Od sutra neću biti ovde. Moja adresa i broj telefona. Ja sam devojka s garancijom.

Nimen još nije znao da se sve češće u Parizu upotrebljava taj naziv za devojke s lekarskim i laboratorijskim uverenjima o redovnoj kontroli na virus side i druge pol ne bolesti. No on joj se osmehnu kao da ju je razumeo i brzo sakri listić papira s devojčinom adresom i brojem telefona.

— Moram vas ostaviti samog, a i inače niste mogli doći zbog mene. Ja imam verenika i udaću se uskoro — glasno reče devojka kao da odgovara na glasno udvaranje od pre nekoliko trenutaka.

Nimena je pod pozuhom žuljao pištolj podignut u kuburi prigušivačem zvuka. On pokrenu rame ocenjujući svoj položaj. Sedeo je u uglu i to mu ojača osećaj zaštićenosti.

U tom momentu na uska vrata kod bilijara uđe čovek koga prema viđenim snimcima i po opisu, dobijenom pošto mu je nepoznati izdiktirao adrese, poznade kao Bisija.

— Morao sam da dođem k vama — reče Nimen ustajući.

Pođe u susret domaćinu pružene ruke. Ovaj ga je gledao sumnjičavo i ne pružajući ruku, ali i bez straha. Zato ga Nimen lako iznenadi i pod nos mu podnese pištolj, čiji prigušivač je opominjao na spremnost napadača da puca i ovde u kući, bez obzira na to koga ima u blizini.

— Zar je to potrebno? Rekli ste devojci da dolazite od Uga... — zausti Siril Bisi.

— Došao sam da vas odvedem do Barbara, ali sam navikao da se obezbeđujem. Pred njim i Adrijanom Brendom treba da se opravdate zbog jedne sumnje. Ako se opirete, sumnja se potvrđuje i ja ću pucati — tiho je govorio Nimen grabeći po jedan tren da baci pogled k vratima.

— Neće mi biti teško da se opravdam pred njima — reče Bisi.

— Onda pođimo tako da ne izazovete moju sumnju, jer pucam brzo i nervozno. Odlazimo u Ugov stan u Ulici Alber.

— Kvar mi noć, a očekivao sam devojke — uzdahnu Bisi. — A danas sam već bio tamo. Je li Barbaro uspeo?

— To pitajte njega — odgovori Nimen zadovoljan što izgleda da njegov blef pali.

Svoja iznajmljena kola Nimen je bio našao tamo gde ih je i ostavio blizu salona madam Tijeri, a sada ih je bio ostavio sasvim blizu.

— Ti ćeš voziti i pazi kako to činiš, jer uvek ću stići da ti pucam u grudi i da se spasem — opomenu Nimen svog zarobljenika prelazeći u razgovoru na ti.

— Neću ništa da rizikujem. Voziću do Ulice Alber mirnijim ulicama, a ja ih dobro znam — odgovori Siril Bisi.

— Ne idemo tamo. To je bila priča za lakši sporazum. Vozi kroz Vilžuif u pravcu aerodroma. Pokazaću ti gde da skreneš,

kad to bude trebalo — objasni Nimen već verujući da je njegov prvi poduhvat tako lako uspeo.

Dok su se vozili, razmišljao je o činjenici da su u Parizu, pa i širom Evrope, retki ljudi koji imaju »gorile« i koje prate njihovi revolveraši, kako je to u Americi. Ovde se takvi ljudi jednostavno skrivaju među mnogo ljudi oko sebe. Nastavljajući svoju misao Nimen reče:

— Tako sam lako dospeo do tebe.

— Slučajno sam svoje najbolje ljude poslao na posao. Neki su čak' u Sahari. Inače moglo se desiti da naiđeš na grube momke — odgovori Bisi.

Uskoro stigoše do usmljenih kuća iza Vilžuifa i Nimen naredi da Bisi skrene jednim poljskim putem među vinograde« Bila je mračna jesenja noć s niskim oblacima i u blizini nije bilo nikakvog kretanja.

Nimen je u kolima imao klupko običnog kanapa za pakovanje, pa njime veza ruke svog zarobljenika.

— A sada ugasi sva svetla, pa da porazgovaramo — reče Nimen i iz džepa izvadi nož, čija oštrica iskoči na pritisak na dugme i blesnu na svetlu s komandne table pre nego što se ono ugasi. — Nadam se da neću morati da ti seckam uši, nos i još ponešto. Budi uveren da sa mnom nema šale.

— Ako si agent policije, uzalud blefiraš, a ako si otmičar i ucenjivač, platiću — prilično mirno reče Siril Bisi. — No zbunjuje me onó što si spominjao Uga Barbara.

— Nijedno od toga — reče Nimen.

— Radim za Filipa Panera i od tebe hoću da saznam sve o »teretu«.

— A tako? — upitno reče Bisi. — Znam ponešto o Paneru. On je vođa bande pljačkaša i ubica, koji hoće da se pretvori u poslovnog čoveka i tobože uglednog građanina. Osnovao je međunarodno transportno preduzeće »Kait«³, koje ne uživa poverenje u svetu. Bolje bi bilo da je ostao gangster u Sjedinjenim Državama. On taj posao zna...

— Proteran je otuda — ni sam ne znajući zašto reče Nimen.

— Pa šta želi Paner?

— Prvo hoće da sazna sve o »teretu«, a onda ili da Trio B. potčini sebi, ili da vas poubija. To je moj posao — odgovori Nol Nimen.

— Ti si plaćeni ubica?

— Jesam.

— I mi imamo jednog, koji se smatra najboljim na svetu.

— Sad ga više nemate... No mi gubimo vreme. Reci mi prvo šta je »teret«? — reče Nimen.

— To ni ja ne znam. Jedino znam da je zarada velika i da je dosta zainteresovanih da posao uspe. Ja sam zadužen da obezbedim transport do skrivenog mesta u Sahari. ..

— Da li se ti šališ sa mnom? — trže se Nimen i pritisnu oštricu noža pod vilicu Sirila Bisijsa.

Uzalud je ponavljao pretnje, na nekoliko mesta raskrvario Bisijsovo lice, gurao mu valjak prigušivača zvuka na pištolju u usta i slomio mu dva donja zuba. Bisi je same ječao i ponavljao:

— Uzalud me mučiš... Ja sam kompanjon Trlja, ali ne znam šta treba da se prenese u Saharu... Ne ubijaj me, jer mogu da se otkupim. ..

Konačno Nimen shvati da zarobljenik govori istinu, pa počeo da ga ispituje o članovima Trija B. pa o Fillipu Paneru i Etel Deren. Bisi je pričao sve što zna.

— A šta je s Lunom? — upita na kraju Nimen.

— To je ono što me brine, a može da zabrine i tebe. Ako se Lun umešao, onda nikako ne valja — jedva odgovori Bisi.

Nimen ga izvuče iz kola i opali mu u uho, pa kad se ovaj svali na zemlju, pogodi ga dva puta u glavu.

— Prvi! — reče jetko i uđe u kola.

V

Šta ćemo s ovom celom bandom? — pitala je Etel. — Već je jasno da su svi sem Uga Barbara obični plaćeni revolveraši.

— Ja ću odvesti Barbara, a ti pozovi policiju i optuži zločince zbog napada na kuću — reče Lun. — A sada da se dogovorimo o svemu. Hoćeš li mi reći zašto je došlo do ovog napada i kakva je tvoja uloga u svemu?

— Teško je odgovoriti na sva pitanja, koja bi mi ti postavio — osmehnu se devojka. — Ja jednostavno ne znam ono što bih želela da znam. Koristim Interpolu i Francuskoj policiji, ali ponekad radim za lobije i grupe... Ne, to se teško objašnjava. Možda će biti jasnije kad sve stavimo u odnos na ove događaje. Svi su želeli da znaju šta se događa...

— Koji »svi«? — prekide je Lun.

— Recimo Interpol... Pa dve grane naslednice starog Dezijem boroa... I sam Filip Paner i »agencija« madam Tijeri... Ali ja još nisam odlučila na čijoj sam strani — isprekidano i neodlučno je govorila Etel Deren.

— Trudim se da razumem nešto od svega toga. Sve češće se događa da poslove obavljaju tako u magli. Nemaš koga da uhvatiš... — govorio je Lun.

— Mene si baš dobro uhvatio — upade smejući se Etel.

— Ne shvatam kako si uspevala da postigneš ono što već znam o tebi pod tako mutnim i neodređenim okolnostima. Sada se još smeješ i sve okrećeš na izmotavanje — dosta kiselo se osmehnu Lun.

— To je kao u trgovini. Postoji slobodna trgovina i krijumčarenje...

— Mislim da je bolje da sada prekinemo ovaj razgovor. Verujem da zbog nečega nećeš da govoriš sve što znaš. Ja, pak,

neću da se poslužim uobičajenom tehnikom da od tebe čujem ono što je važno da znam. Mislim da ne bi bilo džentlmenski. ..

Etel beše primetila treperenje signalnog svetla na radio-uređaju i čula slabašni zvučni signal, pa naglo ustade i tako prekide razgovor s Lunom.

— To su moje devojke s osmatračnica — objasni ona Lunu uzimajući slušalicu radio-uređaja.

Slušala je nekoliko trenutaka, a onda reče:

— Neka dođu. Bićemo spremni.

Pošto spusti slušalicu, ona priđe Lunu i čvrsto ga zagrlji.

— Možda je sve ovo bio jedan divan san — reče tiho. — Možda je tako i bolje. Meni ne sme da se desi da budem zaljubljena, a ti si čovek koga ne bih mogla da viđam, a da ne budem zaljubljena. Ovako oduzeću sebi pravo na tebe time što ću biti s drugima...

— Rekla si »neka dođu«. Ko dolazi? — prekide je Lun.

— Policija... Približavaju se s troja kola. Vreme je da kreneš — odgovori ona i nekako odskoči kao da se otela od njega.

— Došli smo tvojim kolima — reče Lun.

— Uzmi ih i odvedi Barbara. Pokazaću ti moj tajni prolaz kroz šumu, koji je prohodan za kola. Njime ćeš izići iz policijskog obruča i idi kud znaš. Samo ne vraćaj se u hotel, jer ja ću policiji da ispričam sve... Skoro sve — nasmeja se devojka. — Biće izmišljen samo deo priče da si me nekako onemogućio, hipnozom, ili uspavljujućim gasom, tako da nisam uspela da ostvarim plan prema kome je trebalo da te zarobim.

— Bilo je i zarobljavanja — nasmeja se Lun.

— Požuri! — pozva ga Etel i pomože mu da odvuku vezanog i uspavanog Uga.

Ona pešice pođe ka šumi pregrađenoj visokom ogradom, pa na neki način lako i brzo pomeri više od tri metra dug deo. Lun poveze kroz prolaz koji se zatvori za njim. Morao je da skrene iza drveća i brzo nestade. Etel je stajala nekoliko trenutaka, pa zatvori prikrivenu kapiju.

Policijske sirene se ogласiše pred ulazom i sa dva prolaza oko ograđenog dela šumske kuće.

Prvi iz kola istrča jedan narednik i daje znak dvojici policajaca da zauzmu odbrambene položaje, iz kola iziđe i jedan policijski inspektor u civilu.

— Šta se ovde događa? — upita on.

— Sad više ništa — odgovori Etel Daren. — Napadači su savladani, a Lun je pobjegao i odveo jednog zarobljenika.

— Lun?! — iznenađeno uzviknu inspektor.

— On — potvrdi devojka. — Pomogao mi je da se odbranim, ali me je na kraju prešao...

— Kad?... Kuda je otišao? — brzo upita inspektor.

— Ne znam. Probudila sam se i istrčala. Nema mojih kola, nema zarobljenog Barbara i nema Luna.

— Zar ste uz svu gužvu spavali?! — opet se iznenadi inspektor.

— On me je uspavao... Hipnoza, ili uspavljujući gas... Sad više nisam sigurna koje od to dvoje, ili oboje... — pričala je ona.

— Stigli su ostali — javi narednik.

— Hoćemo li da provalimo u kuću?

— Što da provalite?! — kao da je strašno iznenađena reče devojka. — Zločinci su uspavani i vezani. Vrata su otvorena. Žurba je nepotrebna. Tek je ponoć...

— S vama ću o svemu detaljno — pretećim glasom reče inspektor.

— Ako ja to budem htela — odgovori devojka. — Savetujem vam da odmah zovnete šefa sedme uprave Ministarstva unutrašnjih...

— U ovo doba?!

— Ne smeta vreme. Dežurni ima kompjutersku vezu, koja daje potvrdu mog imuniteta...

— Jeste li u diplomatskoj službi?

— Ne... Ja sam u policijskoj službi — tiho reče ona. — No, hajdemo u kuću, inspektore. Lun mora da je već daleko.

— Moram da javim... — zausti on i krenu ka kolima.

— Uzalud javljate. Lun nestane kao kakav duh. Pa on je kralj ponoći — veselo reče Etel i uđe u kuću.

Inspektor požuri za njom. Stiže je u trenutku kad je podigla telefonsku slušalicu i počela da okreće brojeve. Kolebao se da li da joj onemogućí telefoniranje, ili samo da sluša šta ona govori.

— Halo! Ovde Etel Deren... Da, imam i šifru identifikacije: »Nanet S-7«. Da, Nanet sedam — ponavljala je ona. — Dajte mi vezu s dežurnom operativom...

Inspektor je zurio u nju, pa se priseti i u svoju beležnicu upisa: »Nanet S-7« (Nanet es sedam). Etel ga je pažljivo gledala, pa upita:

— Kako vam je ime, inspektore i iz koje ste stanice?

— Zovem se Klod Marten i dolazim neposredno sa Keja Dorfevr — odgovori policajac.

Etel se nasmeja kao da je čula dobru šalu.

— Šta je smešno? — ljutito upita inspektor. — Uostalom spustite tu slušalicu!

— Govorite gluposti, inspektore — ljutito odgovori devojka.

— Smejala sam se što imate prezime koje je najčešće u Francuskoj, a ni ime vam nije bog zna šta. Sve u svemu, ništa...

Inspektor joj istrže slušalicu i sam nastavi da sluša.

— Slušamo vas, Nanet es sedam! Izvolite!

— Ovde je inspektor Klod Marten. Ovde se vodi istraga i dok se ne razjasne neke stvari... — poče da govori inspektor.

— Odmah dajte slušalicu gospođici i ne smetajte joj. Ona je na sto puta važnijem zadatku nego što ste vi. Odgovaraćete za ometanje...

— A ko ste vi? — upita inspektor Marten.

— Nosi se u vražju mater! — opsova nepoznati sagovornik.

— Uostalom, spustite slušalicu i javite se svojoj službi, ako oni već sada na pokušavaju da vas dobiju...

U tom trenutku dotrča narednik, javi da ga sa Keja Dorfevr zovu radiotelefonijom preko uređaja u policijskom automobilu.

— Šta hoće?

— Prvo naređuju da pazimo kako se ne bi saznalo šta se ovde događa i da poklonimo poverenje gospođi Deren. Ostalo će reći vama — odgovori narednik.

— Ostani ovde i ne dozvoli da on telefonira, sve dok se ja ne vratim — zaključí inspektor i požuri napolje.

— Nikad nećete napredovati Marten! — viknu za njim Etel Delren. — Žalim vas, jer mnogo ste tupoumni!

Sve dok nije dobio vezu s dežurnim višim inspektorom Marten smišljao kako da kazni devojkú. No kad mu viši inspektor grubo poviknu da je nerazumno to što on radi, Marten odgovori:

— Mislio sam da ovde ja odlučujem, jer sam odgovoran za rezultat istrage...

— Ostavite te priče, gospodine inspektore Marten i slušajte naredjenja — oštrim glasom nastavi viši inspektor. — Pre svega omogućí gospođici Deren veze sa onima koji su joj potrebni, a zatim poslušaj, sve što ona bude zahtevala. Zapretite da je ona u našim organizacijama vrlo cenjena i ima rang mnogo veći od vašeg i mog.

Inspektor se vrati u salon Etel Delren i zateče je kako telefonira. Narednik je sedeo u fotelji i nagnut na jednu stranu čvrsto spavao.

— Šta ste mu učinili? — viknu inspektor Marten.

Etel samo odmahnu rukom znak da joj ne smeta.

— Preneću mu naredjenje, a neka poslušá, ili neka traži mišljenje svojih šefova... Znaite, da nije malo prigup, on ne bi bio samo inspektor i ne bi imao prezime Marten — smejući se zaključí ona i spusti slušalicu.

Inspektor je stiskao zube, što se dalo videti po igri mišića na njegovim vilicama i licu.

— Napadaće odvedite u policijski zavod koji ima šifru »Apartman Bosežur«. Sastavite zapisnik kako hoćete, ali pazite da ni reč ne procuri u javnost. Posle toga se čistite odavde, jer ne znate da se ponašate kao pravi kavaljer, gospodine Marten.

— Možda će jednom biti prilike da razgovaramo drugačije — progundá inspektor i iziđe.

Približavalo se dva sata posle ponoći kad oko šumske kuće i u njoj zavlada mir. Od pet devojaka iz »garde« Etel Deren samo

je Mišela Viber ostala na straži skrivena iza jednog prozora. Sve zamke su opet bile postavljene.

*

I ovoga puta se pokazalo da je dobro što Lun uvek, pa i ovom prilikom, ima najmanje jedno rezervno skrovište. Odmah po dolasku u Pariz, u Sent Klodu, naspram Bulonjske šume, bio je iznajmio staru pecaru tobože s namerom da je pretvori u radionicu za popravku nameštaja. Pritom se služio lažnim imenom Danijel Lanvo, pa je bio i istakao najavu otvaranja nove radionice. Oko oronule zgradice pekare već su se gradile nove zgrade, ali još su bile neuseljene. Novi zakupac je znao da će se kućica rušiti već s proleća, ali baš to mu je odgovaralo. U ovom delu Sent Kloda bilo je skoro pusto. Ovaj kraj je tek trebalo da oživi.

Pošto dotera kola do istovarne rampe, gde se nekad donosilo brašno za pekara, Lun izvuče svog zarobljenika, pa ga smesti iza stare i prašinom zasute peći za pečenje hleba. Ugo Barbaro je već bio budan, ali nije mogao ni da se pokrene, ni da govori. Čulo se samo kako pokušava da privuče pažnju, ali to je zvučalo kao pokušaj rezanja.

— Vratću se brzo. Treba da ostavim kola, za kojima možda traga sva pariška policija — reče Lun.

On kola sakri iza kuće u šupu koja je služila za odbačene džakove i druge otpatke. Vrata su bila dovoljno velika da kola uđu kroz njih. Lun nađe alat u spremištu kola i skide registarske tablice da bi ih prepravio u svojoj novostvorenoj radionici. On je znao kako to da učini i kako da promeni boju kola da odmah bude suva. Istina, dva bloka dalje pre četiri dana bio je ostavio jedna iznajmljena kola, no bilo je dobro imati još jedna u rezervi.

Kad se vrati kod zarobljenika i kad mu skide flaster sa usta, Barbaro zacvile:

— Zlo mi je i neću moći da se uzdržim još dugo... Moram i drugo... Molim vas, ne ponižavajte me toliko da uprljam samoga sebe.

Lun ga mimo odveza, pa mu pokaza jedna vrata i reče:

— Tamo je sve što vam treba, ali ne pokušavajte ništa nepromišljeno, jer biste me naterali da pribegnem grubostima. Žalim što tamo nema tople vode, ali umićete se hladnom, pa da se pogostimo kafom, kako bismo lakše ostali budni.

U onome što je nepoznati nazvao toaletom, Ugo nađe improvizovani tuš i slavinu nad belim buretom od plastike. Malo dalje bila je klozetska šolja. Videlo se da je sve postavljeno nedavno. No nije bilo prozora.

Samo jedna cev s ventilatorom na početku vodila je nekud iza prostorije. »Dakle, samo pored njega i dalje«, zaključivši Barbaro svoju misao o bekstvu.

Kad se vratio u prostoriju s pećima, on brzo osmotri uokolo. Video je jedna otvorena vrata iza kojih je bio široki i niski starinski sto za mešenje. On iznenada potrča tamo.

U tom trenutku pogodi ga nešto meko u glavu. On to nehotično opipa rukama i dalje bežeći pored pulta. No ruke mu se ulepiše, a nešto je klizilo niz njegovu kosu, pa niz čelo i preko očiju. Zaslepljen i nečim vezanih ruku, Barbaro zastade.

— Šta ste mi to učinili? — upita uplašenim glasom.

Umesto da čuje odgovor, on oseti Lunove ruke na svojim mišicama, Lun ga okrenu i gumu ispred sebe, pa ga dovede do klupe i prisili ga da sedne. Tek onda mu reče:

— Pritrpite se, jer smesa će uskoro početi da se suši i raspada. Onda ćete moći da oslobodite ruke i ubrišete oči.

— Ko ste vi? — upita Ugo Barbaro.

— Biće dosta ako vam kažem da sam Donald Sikert, odnosno Lun. Je li tako?

— O... Valjda niste to vi? !... Pa ja nisam očekivao... — isprekidano i s uzbuđenjem je mucao Barbaro.

— To sam ja — potvrdi Lun. — A dobro znam da ste vi Ugo Barbaro, star trideset sedam godina, neoženjen. Vlasnik ste preduzeća Auto-transmisio »Fulmine«. Dakle, vaše preduzeće »Munja« je paravan za vaše prljave poslove. Član ste Mafije u Milanu i delujete širom Evrope, ali najviše prema Sredozemlju. Zovu vas Lepi Ugo, što žene priznaju. Član ste grupe Trio B. Vaš

je posao da pronalazite terete za krijumčarenje, koje treba prevoziti. Siril Bisi je nekrunisani kralj prostitucije u Parizu, ali i bogataš s dosta poslovnih veza.

— Šta vi to govorite?!... Pa to niko ne može da dokaže! Ja nisam... — vikao je Barbaro, pa se zagrcnu i počeo da kašlje.

— Bisi ima na duši više ubistava. No vas i kompaniju to nije smetalo da ga prigrлите i zadužite da obavi poslove u Sahari. On se bavio i poslovima trgovine belim robljem, pa ima veze u tom delu sveta. On treba da obezbedi prenošenje »tereta« preko Sahare, ili do nje — nastavljao je da govori Lun.

— Ne... Vi ste pogrešno obavешteni... Vi ste dirnuli u...

— U osinjak — prekide ga Lun. — Treći, odnosno prvi i glavni član grupe Trio B. jeste Adrijan Brend. Dakle, Brend, Bisi i Barbaro, ili Trio B. E, taj Adrijan Brend je star pedeset i četiri godine, ima ženu i dva sina u Londonu, a vlasnik je Agencije za sve vrste prevoza »A. Brend & sinovi«. Specijalnost im je pomorski prevoz, upravo posredovanje. Imaju filijalu ovde u Parizu. No pravi poslovi su im krijumčarenje oružja, opreme za ratne pripreme i sličnih roba nad kojima stoje zabrane raznih vrsta...

— Ja sve to ne znam i ne verujem — upade Barbaro i ruke mu se spustiše s glave.

— Već ste obavili neke poslove — nastavi Lun kao da nije bilo upadice. — Adrijan Brend vas je naučio kako se radi bez opasnosti. On ume da poveže interese podzemlja, policije, državnih agencija i novčanih tokova. Dakle, ja o vama znam dosta. Znam i da postoji Filip Paner, koga treba da ubije vaš plaćeni ubica doveden iz Sjedinjenih Država Amerike...

— Ja s tim nemam ništa... Znam da postoji Paner, jer mi je njegovo Transportno preduzeće »Kait«, što na engleskom znači zmaj, više puta otelo poslove. No ja tog čoveka nikad nisam video i ne znam ko je on.

— To je Australijanac, koji je živio u Americi, ali je progнан pod izgovorom utaje poreza, a stvarno zbog rada u jednoj velikoj gangsterskoj bandi. Bio je jedan od šefova.

— Ja to ne znam.

— Ovde je on angažovao jednu »agenciju«, a stvarno podvodačku i zločinačku bandu izvesne madam Tijeri. Njena kći Filomena je tvoja devojka, koja izgleda kao boginja, ili kao čedna lepotica iz bajke. A stvarno je prava kći madam Tijeri. Ona je tobože tvoj agent tamo, ali je i njihov špijun u tvojoj sredini... — pričao je Lun.

— To nije istina! — viknu Barbaro. — Ja znam da me ona voli i da me nikad ne bi izdala.

— Ona zna i o Filipu Paneru. Ti si je zadužio da prati kretanje izvesne Etel Deren i otkrije kako da vaš ubica stigne do Panera. Ona je javila da se Etel Deren pojavljuje u Modnom salonu »Egzaktitid«, čiji je vlasnik madam Tijeri, Filomenina majka — pričao je dalje Lun.

— Zašto vi sve to pričate? — upita Barbaro brišući oči.

Već je ponešto video i trudio se da izazove što više suza trljanjem, kako bi mu se oči izbistrile. U tome je napredovao.

— Zar ne shvatate zašto vam to pričam? — reče Lun.

— Ne, ne shvatam... I ne razumem kuda ovaj razgovor vodi... Možda ste vi čovek koji voli da govori. No sada je više od tri sata posle ponoći.

— Već je skoro pet i uskoro će zora — nasmeja se Lun. — Pogledajte na svoj sat, jer već dobro vidite.

— Da, petnaestak minuta do pet. Vi hoćete da me izmorite, a ja se rđavo osećam — odgovori Barbaro.

— Onda da skratimo — ustade Lun. — Kažite mi sve o »teretu«. Na prvu laž idemo u praznu prostoriju nekadašnjeg magacina za brašno i neka govore pesnice. Je li fer?

— Ja ne znam šta je »teret« — izusti Barbaro.

— Žao mi je što će posle svega od vaše lepote ostati vrlo malo — s uzdahom reče Lun.

On zađe iza zarobljenika i vešt看 poduhvatom onemogućí mu da se brani. Odvede ga do skladišta i gurnu ga u mrak, a onda upali svetlo stojeći uz vrata.

— Eto, ostaviću napolju svoj pištolj. Nemam ništa od oružja, kao ni ti, pa ćemo biti ravnopravni — reče Lun i ostavi pištolj

pred vratima, pa ih zatvori i okrenu ključ, koji je bio u starinskoj, kovanoj rukama starih majstora bravi.

Ključ gumu u džep.

— Neću da se tučem s vama. Ko ne zna da ste u tučama nenadmašni? — reče Barbaro.

— Onda govori, ili se brani — reče Lun i priđe mu, pa ga lako ošamari.

Barbaro poblede u celom licu, i samo mu se na levom obrazu ukaza trag udarca. Lun ga ošamari i levom rukom po njegovom desnom obrazu. No Barbaro je ćutao i samo opipao obraze, koji počеше da se crvene. Posle još jednog šamara on pade na pod i njegovi prsti zagreboše po mešavini prašine i prosutog brašna. Oblak praha se diže oko njega.

— Ustani! — naredi mu Lun i tog trenutka primeti mnoštvo mišjih i pacovskih tragova po podu. — Ustani, pacove! Ili lepo sedi i govori.

Barbaro sede, ali mu ruke ostadoše u prašini.

— Govoriću... Ali ja ne znam kakav je to teret o kome želite da znate.

— Znaš ti to, pa hajde napolje s tim — reče Lun i čučnu naspram Barbara.

U tom trenutku Ugo Barbaro baci šake pune prašine Lunu u lice, a onda se baci na njega. Udarao je brzo i jetko zaslepljenog Luna. Barbaro je umeo da se tuče, pa Lun u jednom trenutku oseti da je na ivici svesti.

— Evo ti! Evo! Umrećeš od mojih udaraca, šišmišu ponoćni! Mene da šamaraš?! Evo ti! — vikao je Barbaro udarajući Luna, koji se svali na stranu.

Kao da se tek sada seti da ima i noge, Barbaro zamahnu prema Lunovom licu vrhom svoje cipele.

Lun više beše naslutio nego što je video taj pokret. Zato se baci ka napadaču i uhvati ga za tu zamahnutu nogu. Trenutak kasnije Barbaro urliknu od bola. Pao je na tle i uhvatio se za koleno. Lun se odmače, izvadi maramicu i počе da briše oči.

— Slomio si mi nogu... Oh, slomio si je! — jaukao je Barbaro.

— Samo ti je izgobljena u kolenu. Znam da je tako i da moj zahvat daje takav rezultat. No sam si kriv, Ugo. Istina, neprijatno mi je što ne možemo dalje da se borimo. Moraću da učinim nešto drugo — govorio je Lun i dalje trepćući i povremeno brišući oči.

VI

Ovde u Parizu Lun nije imao takva sredstva kojima bi lako naterao Uga Barbara da govori istinu. Zadnjih meseci bio je učinio još efikasnijim svoj preparat u čijoj osnovi je bio tricijanoaminopropen. Dodao mu je aliperidrol, sodijum amitral i svoj novi preparat, koji još nije poznavala savremena hernija i koji je Lun odredio da ostane samo njegova tajna. Aliperidrol je smanjivao inicijativu i dovodio u stanje potčinjenosti, pa je jačao dejstvo sodijum amitrala poznatog i kao droga istine.

Od onih dana kad je Lun isprobao otkriće švedskog histologa profesora Holgera Hajdena, koji je izvršio probe s drogom koja dejstvuje na nervne ćelije mozga, pa tako utiče na svest i menja je, prošlo je dosta vremena. Kombinovanje otrova koji ne ubijaju, ali snažno utiču na stanje čovečije svesti, kakvi su meskalin, psihobicin, skopolamin, žiskamin i čak pentotal natrijum, droga tako često zloupotrebljavana u Hitlerovim mučilištima, potisnuto je tricijanoaminopropenom. No niko u svetu još nije znao tajne Lunove primene nove droge. Ipak, ma koliko efikasno u otkrivanju istine, to sredstvo je Lunu bilo mrsko. Trudio se da ga što ređe upotrebljava. No sada ga je bilo bolje upotrebiti, nego na drugi način naterati Barbara da otkrije tajnu »tereta«.

Lun je morao da sačeka da se Barbaro probudi, jer ga je bio uspavao jakim sredstvom da bi mu vratio nogu u zglob. Lun je znao ne samo modemu medicinu, nego je umeo da se posluži i iskustvima drevne narodne medicine, koja je naročito bila efikasna u otklanjanju iščašenja zglobova na rukama i nogama. Postavio je daščice, kugle i škripce načinjene s ono alata što je bio pribavio u staroj pekari. Zglob se pod dejstvom dobro postavljenih pomagala vratio na svoje mesto i Barbaro je nastavio da spava.

Kad se probudio bilo je već podne. Pogled mu je kružio prostorijom za mešenje samo nekoliko trenutaka, a onda on zamaha rukama srećan što nije vezan. Seti se iščasnja noge, pa podiže gornji deo tela da je pogleda i nađe drvene obloge. Noga ga nije bolela a on zastade razmišljajući da li da skine daščice učvršćene oko kolena.

— Biće kakva je i bila — začu se glas iza njega.

Ugo Barbaro se munjevito i s izrazom straha na licu okrenu i ugleda Luna, koji je prilazio sa špricom za davanje injekcija.

— To ste vi... Šta hoćete s tim špricom?... Znam, to je vaša zloglasna droga... — govorio je isprekidano.

Lun mu priđe još bliže i reče:

— Pošto nema drugog načina da se sazna istina, upotrebiću tricijanoaminopropen u kombinaciji s preparatima koji ne ostavljaju posledice.

— Ima!... Ima načina! — viknu Barbaro. — Zaklinjem se da ću govoriti istinu i otkriću sve... Strah me je od svake injekcije, a posebno od te vaše... Govoriću.

Lun na policu odloži špic i sede na široku klupu, koja je nekad služila za pridržavanje posuda s vodom pri mešenju hleba.

— Onda, šta je »teret«?

— Dioksin... To je dioksin, onaj iz Sevesa... Ima ga četrdeset i jedno bure — kao da se guši izreče Barbaro.

Tih nekoliko reči otkriše Lunu dugu, strašnu priču. Nisu to bila burad puna dioksina, jer toliko strašnog otrova bilo bi dovoljno da po sto puta uništi sve živo na zemlji i u vodi. To je bilo četrdeset i jedno bure materija zatrovanih s nekoliko desetina grama dioksina.

Bila je to prva velika afera s dioksinom, koja je počela jula 1976. godine. Tada je u italijansko-švajcarskoj industriji »Ikmes«, u italijanskom gradu Sevesu, dve hiljade i devetsto kilograma molekula vodonika i ugljenika s mešavinom dioksina isticurelo iz reaktora. Svi stanovnici Sevesa morali su da pobegnu i napuste svoje kuće. Pretilo je masovno trovanje. Zabeleženi su slučajevi težeg trovanja, ali nije bilo mrtvih. Sve je zataškano.

Lokalne vlasti su objavile da je u reaktoru ostalo samo dve hiljade i trista kilograma organskih materija pomešanih sa samo »par stotina grama otrova dioksina«. Predsednik opštine Sevesa objavio je da se više ni gram slobodnog dioksina ne nalazi u Italiji.

Pročulo se da su kamioni jednog specijalizovanog nemačkog preduzeća odneli dioksinom otrovani materijal preko granice u pravcu Francuske. Švajcarski tehničari iz specijalizovane fabrike »Živodan« očistili su reaktor i skupili sve otrovne materije, koje su stavljene u metalnu burad i sklonjene u neki depozit. Italijanske vlasti su odbile da otkriju gde se to skrovište nalazi, jer bi zločinci mogli da ga ukradu i njime ucenjuju, ili u slučaju rata neprijatelj bi mogao da bombarduje baš taj predeo.

No, izgleda, teret s dioksinom lutao je Evropom tajno nadziran i praćen od odbrambenih organa država. Umešale su se specijalne firme iz Nemačke, Švajcarske, Francuske i Italije. Radilo se o velikim zaradama na sklanjanju otrova, koji se ne može uništiti, ako odgovorni koncem, odnosno multinacionalna kompanija »Hofman — la Roš« iz Bazela ne bi žrtvovala mnoge milione dolara, što bi je dovelo do potpune propasti.

— Privremeni depo je bio u Sent Kventinu, tu kod nas u Francuskoj. Onda smo mi ponudili da otrovni teret odnesemo i sakrijemo u Sahari. Sve je utovareno i krenulo ka Sredozemlju. No umešao se gangster Filip Paner sa svojim pomagačima. On hoće najveći deo dobiti, pa smo doveli plaćenog ubicu... — pričao je Barbaro.

Lun ustade i iz džepa izvuče presavijene novine, pa ih pruži Barbaru pokazavši mu naslov. »Ubijen Siril Bisi, kontroverzna, ali poznata ličnost Pariza.«

— Dok si spavao, ja sam bio napolju i telefonirao. Uzgred sam kupio novine i već sam ih pregledao. Reci mi šta znaš o Bisiju — reče Lun.

— On je naš... Trio be smo bili on, Adrijan Brend i ja. Mislim da je to delo Panerove bande — odgovori Barbaro.

Dalje je pričao o ranijim uspešnim poslovima »saveza« zvanog Trio B. No Um je skoro sve znao. S nešto više

interesovanja slušao je priču o pokušaju iste grupe da se uključi u čišćenje Bopala i okoline, gde je 1984. godine poginulo hiljadu i dvesta stanovnika. Ovaj grad u Indiji bio je mesto u kome je radila hemijska fabrika multinacionalne kompanije »Junion karbid« iz sjedinjenih Država Amerike i indijske kompanije »Junion karbid Indija«. Ta najveća hemijska katastrofa bila je već svakome poznata. U Bopalu su uz ljude stradale i sve životinje, jer one nisu umele da beže. Dvadeset hiljada ljudi je zatražilo pomoć... Kompanije i vlasti su se pogađale oko nadoknade... Novac je pomagao da se mnogo šta prikrije. Zemlje koje su svoju prljavu i opasnu industriju smeštale u siromašne delove sveta, trudile su se da se što pre zaborave užasi onoga što se dogodilo u Bopalu.

— Nije nam uspelo tamo, ali u Evropi smo nalazili sve više poslova — nastavi da priča Barbaro.

— Je li vaš bio i tovar na brodu »Kjan si«? — upita Lun.

— Jeste i mi smo u obavezi da završimo posao... — počeo Barbaro novu priču užasa.

Tajno oslobađanje od otrovnih materija industrije, bilo da se radi o hemijskim otrovima, koji se ne mogu uništiti bez basnoslovnih troškova, ili o opasnim radioaktivnim otpacima atomskih centrala i nuklearnih reaktora za istraživanja i proizvodnju oružja, postalo je u svetu zločinački posao često unosniji od krijumčarenja droga svih vrsta. U mnoštvu tih tajnih, zločinačkih poduhvata bio je otkriven i brod »Kjan si«.

Bahamski vlasnici su se prihvatili obaveze da svojim brodom »Kjan si« odnesu umereno otrovan pepeo iz Filadelfije. Trebalo je da u nekoj zaostalijoj, ili diktatorskim režimom oslepljenoj zemlji nađu mesto za iskrcavanje tereta. No slučajnosti su se redale i sve je otkriveno. Brod je pobegao ka Indijskom okeanu, promenio ime u »Felicija« i kao uklet plovio morima tražeći način kako da nestane, a da njegovi vlasnici ne odgovaraju za izazivanje ekološke katastrofe.

— Mi smo zakasnili da prihvatimo teret tog broda dok se nalazio na Jadranu i u Sredozemlju, gde je imao i opravke uređaja — pričao je dalje Barbaro. — Ali smo uspešno istovarili

u Africi i prevezli preko Ain el Gazaie u Saharu sedam stotina buradi italijanskog industrijskog otpada.

— A ko je kriv za onih dvanaest hiljada buradi što se pre to varaju s broda na brod? — upita Lun.

— To su se udružile legalne kompanije. Taj teret je obišao obale Džibutija na Rogu Afrike, Venecuele u Južnoj Americi i ko zna gde još. Promenio je taj tovar tri broda. Prvo je bio malteški »Links«, pa kiparski »Makiri« i sirijski »Zanubiju«, na kome je masovno obolela posada... Konačno teret je morao da se vrati odakle je i došao, u italijansku luku u Đenovi...

Lun mu dade znak da je dosta o tome, jer i sam je znao da je, na primer, Gvineji Bisao ponuđeno da u pet godina primi petnaest miliona tona američkog i evropskog otpada i tako zaradi 600 miliona dolara. Znao je sve o grčevitoj borbi za ostvarenje što veće dobiti. Ljudi koji vode ovu opasnu i prljavu trgovinu cinično izjavljuju da oni tako pomažu siromašne i zaostale zemlje.

Znao je Lun o krijumčarenju bojnih otrova i uređaja za njihovu proizvodnju. Znao je za potapanje granata punih nervnog gasa, u smrznutim jezerima Aljaske, u okeanskim dubinama i u pustinjama, što je pretilo da jednom izazove veće ekološke katastrofe nego što je bila ona u indijskom Bopalu... Znao je i bio je zahvaćen grozničavom borbom da se novi, neslućeni zločini spreče.

— Prestaćeš da preuzimaš otrovne terete i da se uplićeš u zločine te vrste. Prestaćeš da pomoću Mafije terorišeš vozače svoje kompanije i one koji su vlasnici samo jednog kamiona. Pokušaćeš da živiš pošteno — reče Lun Barbaru.

— Hoću... Obećavam! — podiže se oslonjen na obe ruke Ugo Barbaro.

— Možda i hoćeš — reče Lun. — No ako opet saznam da si u prljavim igrama... — htjede da mu pripreti Lun.

— Neću, kunem se! — uzviknu s nadom Barbaro.

— Dobro — složi se Lun. — Ručaćeš i ostati ovde sve dok ne dođem da te oslobodim.

— Zar ću biti vezan i uprljan?! Zar ne znate da se Japanci ubijaju ako im se desi to što bi se meni desilo ako ostanem vezan. I mi Italijani smo osetljivi na to...

— Čuo si da postoje elektronske bukagije, zar ne? — upita Lun.

— Čitao sam da su u Velikoj Britaniji, tamo kod vas, počeli da ih upotrebljavaju, pa tako mogu da u kućnom zatvoru drže koga god hoće. To je emisioni uređaj vezan uz telo žrtve — odgovori Barbaro.

— Ja ovde imam nešto slično, ali opasnije. Pojas nećeš moći da skineš, a ako izideš iz prostora koji ti odredim, eksplodiraće i razneti ti trbuh, ili slomiti kičmu. Svaki pokušaj nasilnog skidanja pojasa izazvaće eksploziju. Bez ključa, koji će biti kod mene, pojas ne može da se skine. ..

— A ako vi poginete? — upade Barbaro.

— Posle pet dana pojas se sam onesposobi, pa slobodno možeš da ga nasilno skineš. Do tada imaš ovde hrane i vode. I ne usuđuj se da mi oštetiš alate i da nasilno otvaraš zaključano spremište — objasni mu Lun.

Dok mu je Donald Sikert postavljao pojas, koji će delovati kao elektronske i eksplozivne bukagije, Ugo Barbaro je podrhtavao.

— Ne ostavljajte me s tim užasnim predmetom!... Ja hoću da živim!. .. Hoću... — zaplaka Ugo Barbaro.

— Popustili su ti nervi, Ugo — reče Lun. — No skupi snagu i hrabrost ne samo da otkloniš strah, nego i da postaneš pošten. Lep si i zdrav čovek i mogao bi da živiš srećnije.

Ostavi ga verujući da zarobljenik neće ništa pokušati i da će čekati poslušan i zaplašen.

*

Bližio se mrak kad Lun telefonom nazva Pansion »Žana i Andre« u Ulici d'Bretanji i potraži Adrijana Brenda. Ovaj se javi i upita ko zove.

— Ovde Donald Sikert — odgovori Lun.

— Jesam li dobro čuo? Radi li se o Sikertu koga zovu Lun, kralj ponoći? — uzbuđenim glasom upita Adrijan Brend.

— Baš taj — potvrdi Lun. — Imajte strpljenja da vam ponešto ispričam.

— Slušam vas, gospodine Sikert — reče Brend.

Lun mu ispriča šta se sve dogodilo od trenutka napada na kuću Etel Deren. Kaza mu i da je Barbaro sve priznao, a da je to priznanje snimljeno skrivenim kamerama i magnetofonom.

— Pa šta hoćete od mene? — upita Brend.

— Prvo zahtevam da zaboravite da postoji izvesna Etel Deren, jer ona vam ništa nije skrivila.

— Pogrešili smo i što smo hteli da je ispitamo šta zna. Neće se ponoviti.

— Drugo je da mi kažete gde je teret.

— Sada se utovara u brod »Ruletabij« u maloj luci Nervi, južno od Đenove. Šta još želite, gospodine Sikert?

— Želim da se vratite u London i da u istrazi kažete istinu o svemu. To je i u vašem interesu, jer preti vam opasnost. Jeste li čitali o smrti vašeg partnera Sirila Bisija?

— Čitao sam... Jeste li ga vi?...

— Ne, a tokom ove noći saznaću ko je to učinio — odgovori Lun.

— Mislite li da objavite sve što znate? — upita Brend.

— Već je cela priča saopštena mojim prijateljima u Londonu. Pomoću modulatora mogao sam da telefonskom linijom brzo saopštim sve što želim — odgovori Lun. — Večerašnje i sutrašnje novine imaće već mnogo toga o otrovnim teretima i akterima prljavih poslova.

— Znači li to da ću biti uhapšen?

— Trebalo bi da tako bude. I bolje je to, nego da vas ja kažnjavam. Kod mene vam ne bi pomoglo bogatstvo — odgovori Lun i prekide vezu.

✱

Iz svog automobila parkiranog blizu ulaza u Pansion »Žana i Andre« Lun je motrio. Bilo je dvadeset i dva sata kad je pred

ulaz pansiona stigao taksi. Odmah zatim sišao je Adrijan Brend sam noseći svoj kofer. Lun upali motor da bude spreman da prati taksi i da se uveri je li Brend krenuo na aerodrom i avionom koji poleće u dvadeset i tri sata i četrdeset minuta prema Londonu.

No dogodilo se iznenada. Dok je Brend bio nagnut da uđe u automobil, iza leđa mu dotrča pognut i brz čovek. Nije se čulo ništa, ali je Lun video kako Adrijan Brend skliznu na trotoar. Video je i to da onaj čovek drži pištolj s prigušivačem u ruci i trči ulicom.

— Ubistvo! Policija! Upomoć! — vikao je vozač taksija.

Ubica dotrča do jednog automobila i uđe u njega. Odmah zatim pokrenu kola okrenuta tako da moraju proći pored Lunovih, koji to sačeka i pođe za beguncem.

Bili su već daleko od Ulice d'Bretanj kad se začuše policijske sirene. Ubica beše usporio, jer je poverovao da je izvan opasnosti.

— Lun i sam beše usporio vožnju i nađe se naspram jedne telefonske govornice, pa primeti da se i ubica zaustavio, ali skoro pedeset koraka dalje. Moglo se pretpostaviti da je zločinac kasno primetio govornicu, pa Lun pođe od te pretpostavke. Zato brzo iziđe iz svog automobila i uđe u telefonsku govornicu. Jedva je stigao da uz gajtan slušalice zalepi svoj mikro uređaj za prisluškivanje. Dok je ubica dolazio Lun pripremi i drugu »stenicu« i sačeka dok bude pogodan trenutak.

— Užasno žurim — doviknu ubica videći da je njegov prethodnik ostavio otvorena vrata govornice.

— Sa broja koji meni treba niko se ne javlja, pa zato izvolite vi — odgovori Lun dok su se mimoilazili kod vrata govornice.

— Hvala! — doviknu zločinac i zatvori vrata za sobom.

Lun pođe polako ka svojim kolima, a već je imao sićušnu slušalicu prijemnika zadenutu u uho.

— Ovde Tempster! — javi se ubica. — Jeste li vi onaj koji očekuje moj poziv?

— Da, govorite — potvrdi nepoznati.

- Čitali ste o Bisiju?
- Jesam. Je li govorio?
- Jeste.
- A Brend?

— Nije bilo prilike za razgovor, jer on je krenuo da beži. Sredio sam ga u trenutku kada je ulazio u taksi — obavesti Nol Nimen svog sagovornika.

— A šta je s trećim?

— Njega ću čekati, jer Bisi mi je dao adresu — odgovori plaćeni ubica. Imate li šta da mi kažete?

— Obavešten sam da je Uga zarobio Donald Sikert. To je opasno i za nas... — poče da priča čovek za koga Lun zaključa da je Filip Paner.

Ono što je taj čovek ispričao ubici mogao je da sazna samo iz dva izvora: od policije, kojoj je iskaz dala Etel Deren, ili od same avanturistkinje. Ovo drugo je bilo verovatnije, jer Lunu je bilo poznato da se ona zna s Panerom, pa čak da je već bila, ili je htela da bude njegova ljubavnica samo da bi otkrila ono što taj gangster skriva.

— Da sredim i tu devojkicu? — upita Tempster, odnosno Nol Nimen.

— Ne, nju ne treba. Ona je moja prijateljica, pa su je zato napali oni iz Trija B. Ostaje samo da nađeš Uga Barbara... — reče Paner.

— Ali ja sam ostao bez novca i pomoći... Ugrožen sam eto sada i od Luna — prekide ga Nimen.

— Upoznao si onu devojkicu kod madam Tijeri. Ona ti se ponudila u svakom pogledu — nastavi Paner, — I šta je s njom?

— Daću ti broj telefona na koji možeš da je zoveš, pa joj kaži gde da se sretnete. Ti ćeš umeti da ugovoriš taj susret bez opasnosti za samoga sebe, ako si nepoverljiv. Ona će ti doneti novaca koliko ti treba za troškove, čak i one rasipničke — smejući se reče Paner. — Možeš i nju da zadržiš. Koliko želiš...

— A šta ako je Lun zauvek uklonio Uga? — upita Nimen.

— Ne verujem da je to moguće, jer Lun ga je odveo zarobljenog, a to ponoćno strašilo uporno igra ulogu

džentlemena visokog morala. Dakle, Barbara moraš da nađeš i ukloniš, a ako ti uspe da na nišan uzmeš Donalda Sikerta, dobićeš, uz sve što je tvoje i što si do sada zaradio, još dvadeset hiljada dolara — reče Filip Paner.

— Prihvatam... Ja bih to učinio i bez nagrade. Samo hoću na kraju ovog razgovora da vas upozorim...

— Slušam — upade Paner.

— Ako pokušate da me pređete. Ostatak života posvetiću osveti vama lično, jer sam poverovao u vašu reč — nastavi Nol Nimen.

— Neću vas preći — reče Paner.

Bilo je primetno da je sada i on prešao na vi u razgovoru s opasnim revolverašem. Lun pomisli da to može da znači respektovanje protivnika, a može i naglo udaljavanje ova dva čoveka, koji bi mogli postati protivnici željni krvave osvete.

Malo kasnije Nimen iziđe iz govornice i osvrnu se, nije video nikoga, jer Lun je bio premestio svoja kola tako da su bila ispred Nimenovih.

Pošto je propustio Nimenova kola, Lun ih je neko vreme poizdalje pratio, ali u spletu ulica Abeseza, ona mu se izgubiše iz vida. Uskoro zaključio da je Nimen odmakao, jer nije se čulo ni emitovanje prislušne »stenice«, koju mu beše zakačio. Lun u Parizu nije imao rasprostranjene relejne pojačivače, koji bi prenosili emitovanje »stenice« i na veće razdaljine, pa je morao da se pomiri s činjenicom da je za sada izgubio trag zloglasnog Tempstera, o kome je još pre dve godine u Njujorku čuo mnogo toga.

*

Bližilo se podne kad Lun stiže u staru pekaru u Sent Klodu. Ušao je kroz novoizgrađeni i prikriveni ulaz, koga nije bilo pokazao svom zarobljeniku. Pod miškom je nosio hrpicu novina, među kojima su bila i večernja izdanja, koja je kupio pošto je odustao od daljeg traženja ubice Nimena, a zatim i jutarnja izdanja, koja je Lun bio pročitao u svom novom hotelu Matinjon na istoimenom bulevaru.

Kad je osetio da nije sam, Barbaro se traže i skide noge s podijuma za mešenje testa. Kad vide Luna, on odahnu i reče:

— Bilo je iznenada, pa sam se trgao. Inače, nikome se ne bih toliko obradovao...

— Ostavimo te priče — prekide ga Lun. — Ovde u novinama piše o ubistvu Sirila Bisija, ali na neki način su i tebe doveli u vezu s njim. Policija odnekud zna ne samo da ste se znali, već i da ste se često viđali.

— Ima li šta o napadu na kuću Etel Deren? — upita Barbaro. — Ona mi je sigurno natovarila policiju na vrat.

— Ona se nigde ne spominje — odgovori Lun. — I ne treba. Ona ne mora da zna ko si ti, jer sam te odveo pre nego što smo te ispitivali...

— Vi nešto mutite — primeti Ugo Barbaro. — Šta vi stvarno hoćete?

— Moraćeš sam da hladiš kašu koju si skuvao — nasmeja se Lun. — No pre nastavka razgovora, prelistaj jutrašnja izdanja novina.

Barbaro posluša, ali ubrzo, sav bled u licu, prozbori:

— Ubili su i njega... Banda Filipa Panera je i njega — mucao je Barbaro.

— Ubica je izvesni Tempster — reče Lun. — To za sada znamo jedino ja i sada ti. To je čovek koga si spominjao.

— Ali zašto se okrenuo protivu nas? — upita Barbaro.

— I to ćemo jednom saznati, ali sada je dovoljno što znamo da radi za Panera — reče Lun i ispriča sve što je čuo posle podmetanja »stenica« u govornici i odelu Nola Nimena.

— Sada je sve jasno... Ja sam ostao bez svojih ljudi, jer onesposobili ste ih vi i Etel Deren.. Brend i Bisi su mrtvi... Plaćeni specijalista za ubistva me traži... — isprekidano je govorio Barbaro. — Šta ja sada mogu? Sada me, sigurno, traži i policija...

— A šta je s moćnom zaštitom važnog ministarstva i zainteresovanih kompanija? — upita Lun.

— Oni će dići ruke od cele igre i, da lakše zataškaju aferu, naložiće da nestanem. Možda su već u pregovorima sa Panerom

— odgovori Barbaro.

— Moraćeš sam da se braniš — reče Lun. — Pustiću te da odeš slobodan i opremljen...

— Nemam ja nikakve šanse protivu Tempstera i Panera — upade Barbaro.

— Rekao sam »slobodan i opremljen« — ponovi Lun.

Tek sada zločinac primeti da je Lun naglasio ono »slobodan i opremljen«. Nekoliko trenutaka posmatrao je Luna s izrazom iznenađenja, a onda malo spusti ramena i reče:

— Mislim da razumem... Vi hoćete da se ja obračunam sa plaćenim ubicom za čije dovođenje iz daljine sam i ja kriv...

— Ne samo to — reče Lun. — Filip Paner nije manje kriv. Pokušaćeš da se sretneš i sa njim, ali tako da ga uzmeš na nišan.

— Vi jeste fer, ali ste nemilosrdni — zaključí Ugo Barbaro.

Iz skrovišta u staroj pekari Lun izvadi donji veš i od duplo pletenog kevlara načinjene duge gaće i džemper. Dodade i pletenu kapu, koja se mogla navući i preko lica. Objašnjavajući da te predmete ne probija ni magnum municija, dodade:

— Ovi jesenji dani su već prohladni, pa ti neće biti suviše vruće, ako se ne znojiš zbog straha od Nivena i Panera.

— Ne вреди da lažem — osmehnu se Barbaro. — Strah me jeste, ali više da od toga drhtim, nego da se znojim. Biću zaštićen, ali treba mi i oružje.

— Dobićeš ga — reče Lun i dade se na posao da zarobljeniku skine elektronske bukagije.

Barbaro je u početku malo teže hodao zbog noge koja je bila iščašena, ali kad ju je malo zagrejao, bolovi skoro nestadoše.

— Sakrivaj se i osmatraj dva ili tri dana, a onda potraži, odnosno sačekaj Nimena. On će tražiti tebe verovatno oko tvog stana u Ulici Alber — govorio je Lun.

— Ima li šta da vi ne znate? — upita Barbaro.

— Već mesec dana istražujem sve što je u vezi sa Triom B. Počeo sam iz Londona i pratio Brenda — objasni Lun.

— Ali kako ste našli Etel Deren i Panera?

— Prisluškivao sam Brenda i čuo sam da dolazi Tempster da ubije Panera. Malo sam pod raznim maskama lutao pariškim

podzemljem i naišao na trag do Salona madam Tijeri. Saznao sam da je to Panerov tabor i da on dolazi tamo. Saznao sam i da kći gospođe Tijeri, prelepa Filomena, oko prsta vrti izvesnog Uga Barbara — ispriča Lun.

— Opet ništa o Etel — primeti Barbaro.

— Ona je našla mene... — nasmeja se Lun. — No nju ćeš i ti da zaboraviš. Ne sme joj se desiti ništa rđavo. U protivnom krivac će imati mene na vratu.

— Dakle i vi!... — ote se Barbaru.

— Ona je jedna od mnogih koja ne ostaju s jednim partnerom. A sve čini na neobičan, iako po mnogo čemu nastran način — osmehnu se Lun.

— Ona je bogata. Ima jahtu i izdržava gardu od pet devojaka, koje su svaka na svoj način lepe, ali i nastrane — reče Barbaro iskosa gledajući Luna.

— Mislim da sada znamo sve što je važno za razumevanje događaja. Krenite — zaključi Lun i pruži mu pištolj i kutiju metaka.

Uzgred ga opomenu da oružje ne puni dok se ne udalji. Barbaro je već bio uveren da se s Lunom ne sme igrati nepoštena igra, pa se uputi k izlazu.

Išao je polako zbog noge i trebalo mu je više od pola sata dok je stigao do prve taksi stanice kod Sene.

*

Lun se beše vratio u svoj hotel, ali sada s hrpom tek u podne prispele londonske štampe. Uključio i radio-aparat na London, pa je čitao čekajući da čuje senzacije dana na radio—Londonu.

Svi tiražni listovi imali su od Agencije »Markinč« kupljeni feljton o aferi dioksin. Neki manji listovi i časopisi su dodavali izmišljene priče. Lun je morao da se smeje. On je dobro znao i više puta bio povređen time što je britanska štampa bez ustručavanja objavljivala neosnovane tvrdnje, nepristojne reportaže i skandalozne hronike. Već se smatrao klasičnim primer da je jedna udovica tužila novinara što je izmislio intervju sa njom. Novinar se branio tako što je tvrdio da bi ona

»mogla reći to što je on objavio«. Fabrikovane priče su opšta pojava, ali kada se radilo o Lunu svi su se trudili da budu bliži istini. A ako je nešto poticalo od reportera Artura Markinča, onda je to imalo najveću cenu.

Lun je znao da će ceo svet preuzeti priču londonskih dnevnih listova, radija i televizije. Oči će biti uprte u one koji su hteli da zatruju Saharu, sa koje vetrovi odnose pesak do Skandinavije i do dalekih ostrva Okeanije.

Lun tada pripremi uređaj za telefonski razgovor uz pomoć modulatora. Kad dobi London i začu glas Džejn Vitington, Lun joj šifrom kaza koju skalu modulatora da primeni, pa svojim uređajem zameni mikrofonslušalice.

— Čitala sam sve novine i vidim da je Markinč objavio sve što sam mu prenela na osnovu onoga što si javio — reče Džejn Vitington.

— Već i ja imam štampu i vidim da su mnogo šta izmislili, ali osnovni cilj je postignut. Tajni poslovi su stigli pred javnost i sada stvari treba da teku drugačije — reče Lun.

— A kad ću te videti, dragi? — upita Džejn.

— Moram ostati još nekoliko dana — odgovori Lun. — Ali jedva podnosim što smo odvojeni. Volim te kao i pre i malo više.

— Samo ljubav kakva je naša može da ostane čvrsta i pored tvog čestog odsustvovanja, a naročito kad si tako dugo u Parizu. U tvojoj priči je nekako malo žena. Da neka nije ostala neotkrivena? — šalila se Džejn.

— Pariz nije tako opasan — reče Lun — »Glob« je objavio anketu, prema kojoj bi pedeset i pet odsto Parižana rado otišlo u neki drugi grad. Kao razlog navode skup život, zagađen vazduh i neopisive saobraćajne gužve. Četrdeset i tri odsto ipak bi ostali u ovom gradu, ali i oni se žale.

— Još ću se rastužiti nad tvojom zlom sudbinom u Parizu — reče Džejn vedrim tonom.

— O, što nisi sada ovde, da te zagrlim, najbolja i najlepša ženo Londona! — uzviknu Lun.

— Pa dođi — čežnjivim glasom reče Džejn.

— Znam samo jednu ženu na svetu koja ume da voli kako ja to želim. To si ti, draga — zaključio Lun i obeća da će što pre može stići u London.

*

Lun je bio iznajmio mali stan u Ulici Alber, baš preko puta stana Uga Barbara. Odatle je motrio prateći svaki glas oko gangstera, jer bio mu je dao pleteni kao dukser oklop od upredenog kevlara, u koji je bio ugrađen mikro primopredajnik.

Bilo je treće veće od dana kad je oslobodio Barbara.

— Parkirajte se tu, a ja ću pešice do mog stana. Motrite dobro — čuo se glas Uga Barbara.

— Sve će biti kako je dogovoreno — reče neko nepoznat.

Sa slušalicom u uhu Lun stade uz prozor i pri uličnom svetlu ugleda čoveka koji izlazi iz tek parkiranog automobila. Po hodu i pletenoj kapi na glavi Lun prepoznađe Barbara. Gledao ga je kako se približava ulazu u kuću. Pločnikom se približavala neka žena u kišnom ogrtaču. Lun je brzo video da ona ima široku odeću i sportske, skoro muške, cipele.

Istog trenutka kad je Lun otkrio da to nije žena, već maskiran muškarac, ovaj poteže oružje. Primopredajnik kod Barbara prenese siktave zvuke prigušenih pucnjeva. No dogodi se ono što Lun nije očekivao. Ugo Barbaro se zanese i pade na pločnik. Izgledalo je da je smrtno pogođen.

Maskirani samo malo zaobiđe i nastavi da ide malo bržim korakom. Nije se videlo oružje, pa bi neupućeni posmatrač pomislio da se ništa nije ni dogodilo, sem što je čovek pao na pločnik.

Ali tada se Barbaro osloni na taktove. Držao je pištolj u ruci i nišanio. Odjeknu pucanj i lažna žena posrnu Barbaro je opet nišanio i ponovo pogodi preobučenog ubicu. Onda Nimen pade i instinktivnim pokretom strže periku s glave. Barbaro ustade i protrča pored žrtve uzgred dodajući još dva kuršuma u telo na pločniku.

Kad je dotrčao do kola, on svojim ljudima doviknu:

— Sredio sam ga... Vozimo se ka Bulevaru Didro!

Malo kasnije Lun više nije čuo »stenicu« kod Barbara, ali je znao gde da stigne, pa da je opet čuje. Zato brzo izide i sede u svoja kola, pa se poveze ka Salonu madam Tijeri. Opet je čuo glas Uga Barbara:

— Imam ključeve salona, pa ćemo ući i potražiti jednog momka. Ne žalite nikoga i pucajte na svakoga ko se pojavi u salonu i prostorijama iza njega.

*

Napredujući kroz zamračeni i pusti salon, Ugo Barbaro i njegovi ljudi su osvetljavali lutke obučene u modnu odeću svojim džepnim lampama i proveravali jesu li to stvarno lutke.

— Znam raspored, a i način da doprem do apartmana u kome je čovek koga tražimo — šapatom reče Ugo Barbaro i povede dalje.

Kad iz jednog skrenuše u pobočni hodnik, on pokaza jedna vrata i tiho im priđe. Osluškiavao je nekoliko trenutaka, a onda opipa bravu. Vrata su bila zaključana, ali ključ koga je imao lako uđe, što je značilo da nema ključa s druge strane.

— Nema nikoga — reče Barbaro.

— Smestićemo se i čekati da se vrati onaj koga treba da uklonimo.

— Otkud vam ključevi, šefe? — pitao je jedan od prisutnih revolveraša.

— Dolazi sam ovamo s jednom devojkom. Imam ključeve svih ulaza i svih soba, ali i sefa vlasnice. I ona je negde u noćnoj skitnji. Ima više od četrdeset i pet godina, ali još je poželjna i ne bih se začudio da je negde zajedno sa izvesnim Filipom Panerom — ispriča tiho Ugo Barbaro. — A sada budimo oprezni i ćutimo. Još samo da znate da će sav plen biti vaš. Ja neću nikakav deo, a platiću ostatak ugovorene sume za pomoć.

— To je fer, šefe — reče jedan od dva zločinca.

Vreme je proticalo preterano sporo i napetost je rasla. Bilo je dva sata posle ponoći kad se začuše koraci u hodniku i stavljanje ključa u bravu.

Prvi uđe Filip Paner i upali svetlo. Malo se njihao odbacujući šešir i ogrtač. Bilo je očito da je dosta pio. Za njim uđe vlasnica salona, Marijaroza Tijeri. I ona se zanosila odbacujući krznene ogrtač i šešir. Ritnula se da joj spadnu cipele i bacila se na široki ležaj za dvoje, na kome se moglo smestiti i tri puta više spavača.

— Bilo je lepo... Dođi, čoveče. Gde si? — kikotala se madam Tijeri.

Onako ležeći se svlačila i otkrivala još uvek čvrsto i lepo zaobljeno telo. Paner joj priđe i reče:

— Lepša si od svake devojke... Hajdemo u kupatilo da se osvežimo.

On je povuče za ruku već i sam svučen. Uvede je u kupatilo pričajući nešto o njenim oblinama. Baš u trenutku kad je Paner odvrnuo tuš, napadači iziđoše iz skrovišta i stadoše u vrata. Barbarao popravi prigušivač na pištolju i reče:

— Pucaću samo ja, a vi jedino ako zatreba.

— Ko to govori?! — Ko? — pijano upita Filip Paner.

— To sam ja, prljavi gade — začu se sad već od ljutnje promukli glas napadača. — Ja, Ugo Barbaro. Tvoj ubica me sreo, ali je mrtav kao što ćeš ti biti za koji trenutak...

— Čekaj čoveče!... Da se sporazumemo... Ja sam bogat! Podelićemo — reče Paner.

— Umrećete i ti i ta stara drolja i to odmah — uživao je Barbaro u svojoj nadmoći.

Paner je hteo da zatvori vodu na tušu, pa se okliznu i pade u ogromnu kadu. Batrgao se rukama i izazivao smeh napadača, koji nije ništa naslutio. Na dohvat ruke blizu kade bio je frotirni čaršav obešen tako da skriva ugaonu policu. U jednom trenutku Panerova ruka je nestala iza čaršava, a odmah zatim je zapucao iz automatskog brovinga s prigušivačem. Iznenadeni napadači se ukočiše i Ugo Barbaro se jedva seti da na lice navuče zaklon utkan i usukan u obod kape. On se zatim stropošta na pod kupatila, a njegova dva revolveraša teturala su se u pokušaju da pobegnu. Paner ih dokrajči do kraja ispraznivši šaržer svog pištolja.

— Eto tako! — pobedonosno viknu on i pruži ruku ka madam Tijeri.— Sada su svi nestali...

— Nestaćeš ti, ako odmah ne digneš šape! — grmnu glas iza njega.

— Gore ruke!... Tako!... A sad se rukama osloni preko kade na zid!...

Kao da je Paner oklevao nekoliko trenutaka, što je za Uga Barbara bio dovoljan razlog da ga opomene. Opomena je bila neočekivana.

— Da budeš siguran da se ne šalim! — uzviknu Barbaro i dva puta izbliza opali u grudi i glavu nesrećne madam Tijeri, koja se konačno svali u vodu, koja brzo postade crvena od njene krvi.

Paner se naže preko kade i mrtve žene, pa iznemoglim glasom reče:

— Imate neslućenu šansu, Barbaro. Dva miliona dolara nisu za bacanje...

— Gde su dva miliona? — upita Barbaro.

— Imam ih u Švajcarskoj. To je novac Nola Nimen... — počeo da priča Filip Paner.

On objasni kako je plaćeni ubica Nimen opljačkan i ubijen, pa zaključio:

— Uzmi me za taoca dok ne proveriš istinu. U Švajcarsku ćeš otići s ovlašćenjem, koje glasi na donosioca. Moji ljudi će poslušati bez pogovora, jer imam u rukama njihove porodice kao taoce. Oni nikad nisu pokušali da utaje novac, kojim ja raspolazem, a bilo ga je u velikim količinama...

Barbaro je grozničavo razmišljao. Prilika je bila zaista toliko primamljiva da je nije mogao odbiti, ma koliko hteo da bude oprezan. Pomisli i na to da novac podeli s Lunom, ali se ta pomisao izgubi u navali slika budućnosti. On s dva miliona dolara i znatnim bogatstvom koje već ima, može da nestane iz svake sredine u kojoj bi mu pretila makar i najmanja opasnost.

— Onda se obuci, ali bez trikova — naredi Barbaro uklanjajući se da propusti zarobljenika.

U sobi ga je držao na nišanu dok se ovaj oblačio. Na kraju mu naredi da stavi ruke u džepove pantalona, pa mu ih veza

jakim i jedva vidljivim strukom sintetskog konca. Skutove sakoa mu malo izvuče, pa je izgledalo da ovaj jednostavno stoji s rukama u džepovima. Hodanje u tom položaju tela biće malo neudobno, ali teško da će neko primetiti nešto neobično.

S tako vezanim zarobljenikom Ugo Barbaro iziđe na ulicu i pride svom automobilu. Filip Paner nespretno uvuče telo u kola i klonu na sedišta. Barbaro pritisnu utvrđivače brava na vratima automobila i htede da sedne za upravljač. No u tom trenutku iza sebe začu glas:

— Stigao sam baš kad ti je potrebno.

Barbaro se od iznenađenja jedva održa na nogama, pa htede da se otme od zahvata oko vrata. No nešto mu ostade da ga pomalo steže povrh zaštitnog oklopa od kevlar.

— Šta?!... Šta ste mi to stavili?! — preplašeno upita Barbaro videći da mu sada Lun stoji sa strane.

— Dobio si nove elektronske bukagije — odgovori Lun. — Oklop ne može da te zaštiti, jer eksploziv u elektronskoj omći je suviše snažan. Hajde, sedi pored Panera!

Barbaro posluša. Malo kasnije bile su mu vezane i ruke i noge tako da su iste veze sputavale i Filipa Panera. Lun sede za upravljač i opet poveze ka nekadašnjoj pekari u Sent Klodu.

— Zašto ste me napali i vezali? — upita Barbaro kad su se našli u nekadašnjoj prostoriji za mešanje hleba.

— Obećao si da ćeš biti pošten, a nisi održao reć — odgovori Lun.

— Kako nisam?!... Pa ja sam kaznio Nimena, što je i zaslužio.

— Ali si ostavio živog Filipa Panera. Zašto?

— Hteo sam da uživam u strahu i zadnjim časovima života tog gada — slaga Barbaro.

— Je li to istina? — zagleda mu se Lun u oči.

— Jeste, kunem se! — odgovori Barbaro zaveden snovima o neslućenom plenu.

— Znam da me Barbaro ne bi ostavio živog, a isto tako znam i da me vi nećete ubiti vezanog. Zato ću da govorim... — počeo Paner.

— Ne!... — zviknu Barbaro i zajeca.

Plakao je zbog izgubljene nade da će biti bogat i da ga čekaju uživanja koja novac donosi. Paner htede opširnije da o svemu obavesti Luna, ali ovaj ga prekide i reče:

— Znam ono što želim da znam. Objasni mi samo to kako da uzmem Nimenov novac iz Švajcarske, ali i tvoj, Panera.

Zarobljenik se trže, a onda klonu. Nije očekivao da će izgubiti skoro sve što je stekao mutnim poslovima tokom više od dve decenije gangsterskih poduhvata. Nimenu oduzeto bogatstvo je mogao da prežali, ali svoje nije.

— To je užas! — uzviknu. — Biću siromah i živeću u bedi. To je neljudski...

— O ljudskom i neljudskom nisi razmišljao dok si otimao drugima — reče Lun.

— Ne! Neću da govorim! — uzviknu prkosno Paner.

Lun se osmehnu i iz unutrašnjeg džepa izvadi kožom obloženu kutiju, u kojoj su bile injekcije tricijanoaminopropenskog preparata. Videći to Paner klonu i zavapi:

— Znam... Govoriću, jer moram... Ne želim tvoje otrove!

Lun mu ipak ubrizga injekciju govoreći:

— Kad bude sve u redu s novcem u Švajcarskoj, javiću policiji gde ste vas dvojica. Oni će vas spasti sigurne smrti. I ti, Paneru, dobićeš elektronske bukagije. One će postati bezopasne nakon pet dana, ali ipak ćete umreti vezani ovde, ako ja brzo ne uzmem novac u Švajcarskoj...

— Govoriću odmah... Dajte mi papir i olovku da napišem ovlašćenje... A vi beležite šifre i postupak, adrese i lozinke... — slomljenim glasom govorio je Paner.

Barbaro je proklinjao i gundao, pa mu Lun nalepi široki flaster na usta.

*

Nakon tri dana Lun je bio u avionu od Ženeve ka Londonu. Bio je u sveštencičkoj odori katoličkog fratra. Njegovi dokumenti bili su odlični i nisu mogli izazvati sumnju. Lun na aerodromu

beše kupio pariške novine i sada ih je smireno čitao. Bile su pune senzacionalističkih opisa i saopštenja. Smeškao se čitajući u jednom članku:

»... Zaista fantastično zvuči priča Uga Barbara o dva miliona dolara plaćenog ubice Nola Nimena, kojih se navodno Donald Sikert domogao iznuđivanjem. Tu priču poriče Filip Paner tvrdeći da je sve to izmislio Barbaro da prikrije svoje zločine. On Barbara tereti za ubistva madam Tijeri i američkog državljanina Nola Nimena...«

Razmišljajući o razlozima zbog kojih Paner skriva istinu pred policijom i istražnim sudijama, Lun zadrema. Probudio se na londonskom aerodromu gde ga je sačekao automobil za čijim upravljačem je bila monahinja naboranog lica. Fratar je blagoslovi i dostojanstveno se posadi na zadnje sedište. Dok su se vozili prema Sitiju, on je govorio:

— Nisam smeo da ti se toliko približim i sednem pored tebe, jer bih zaboravio toj u ružnu masku i svoj celibat, pa bih te javno zagrljio i izljubio.

— Ne pričaj mi o tome, jer zaboraviću da vozim — smejala se Džejn Vittington maskirana kao stara monahinja. Na Bajsvoter rodu ona poveze kola do ring Hajd Parka, pa skrenu na jednu užu stazu, gde ih drveće zakloni. Dok je ona skidala masku i odeću monahinje, Lun iz kose odlepi lažnu tonzuru, skide odeću i iz automobilske spremišta pod sedištima izvuče sportsko odelo. Džejn nije izišla da pređe k Lunu, već je on prevuče preko naslona.

Zagrljeni šaputali su jedno drugom o čežnji i ljubavi.

— Moramo što pre biti u svom novom domu — šapnu Lun.

— Ja nemam snage da vozim — odgovori Džejn. — Zato ti pređi za upravljač, a ja ću da sanjam o sreći...

— Sanjaj i znaj da ponekad stvarnost može biti lepša od snova — odgovori Lun.

KRAJ

NAPOMENE

- 1 Tempster – napasnik; tempest – bura (engleski)
- 2 Froid – hladan (franc.) – ovde nadimak.
- 3 Kite – zmaj (engl.)